

duhovno življenje

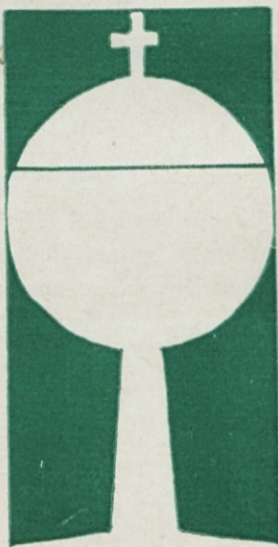
LA VIDA ESPIRITUAL

1972
XXXIX

6



יהודה



El Arzobispado de Buenos Aires y la violencia

El 23 de marzo, el Arzobispado de Buenos Aires dio a conocer un comunicado acerca de los hechos de violencia que son del dominio público, cuyo texto es el siguiente:

“El Arzobispado de Buenos Aires, ante el actual recrudecimiento de homicidios, secuestros y otros graves atentados, deplora tan flagrantes violaciones de los derechos intangibles de la persona humana.

“Los delicados momentos que vive el país exigen, para el logro de la paz social, que los cristianos y las personas de recta conciencia se esfuercen en crear un clima de más efectiva vivencia del amor al prójimo y del consiguiente respeto de sus derechos.

“Asimismo se hace un llamado a la conciencia de aquéllos que, obcecados por errores y pasiones, recurren a la violencia, aún con el falso pretexto de reparar supuestas o reales injusticias, a que depongan sus equivocadas actitudes que son incompatibles con los principios evangélicos y los postulados fundamentales de la convivencia en una sociedad civilizada.”

OB SPOMINU NA NAŠE JUNAKE



Člani slovenske ideološke emigracije se razlikujemo med seboj v marsičem. Mimo vseh medsebojnih nespোরазumov, trenj in sporov pa živo začutimo zlasti vsako leto ob junijskih dneh, da smo le ena družina z isto usodo in istim poslanstvom.

Najmočnejša vez med nami so naši mrtvi: pomorjeni domobranci, četniki in sploh vse žrtve brezbožnega komunizma, ki so darovali svoja dragocena življenja za najvišje življenjske ideale: za vero, za svobodo in domovino.

Ob spominu na vse te naše junake in mučence, ki so množično padali v skupne grobove, razoroženi in izstradani, zasramovani in mučeni, brez vsake predhodne sodbe, išče naša misel razlage in moči v verski perspektivi. Razum sam namreč ne more najti zadovoljivega odgovora in ublažiti skelečih ran.

Ko pa človek pomisli, da je delo odrešenja opravil Kristus s trpljenjem in smrtjo, ko se spomni muk krščanskih mučencev v zgodovini Cerkve, ko se zave, da je mučeništvo najvišja odlika, s katero Kristus počasti svoje izbrance, vsaj delno doume smisel in potrebo njihovih žrtev za blagor našega krščanstva in našega naroda.

Ko se v juniju še posebej spominjamo naših žrtvovanih bratov in sester s spoštovanjem, ponosom in hvaležnostjo, preglejmo svoje življenje, če je v vsem v skladu z ideali, za katere so oni živeli in umrli.

Ob 70 letnici smrti prvega slovenskega kardinala

Kardinal Jakob Missia je bil prvi in do sedaj edini Slovenec, ki je dosegel kardinalsko čast. Umrl je pred 70 leti in je pokopan v Marijineh svetišču na Sveti gori.

Njegova življenjska pot

Rodil se je 30. junija 1838 na Moti, v župniji Sv. Križa (Križevci) pri Ljutomeru v slovenski Štajerski. Ljudske šole je obiskoval v domačem kraju, v Radgoni in v Mariboru, srednje pa v deškem semenišču v Grazu. Tamkaj je tudi stopil v bogoslovje, a že po prvem bogoslovnem letu ga je škof Otokar poslal na višje bogoslovne študije v Rimu. Kot gojenec slovitega zavoda Germanicum je imel za sošolca poznejšega sarajevskega nadškofa dr. Josipa Stadlerja, s katerim sta ostala vedno velika prijatelja. Mašniško posvečenje je prejel v Rimu dne 30. maja 1863.

Rimska vzgoja je bila odločilna za poznejšega kardinala. Živeč sredi vseučilišnikov različnih narodnosti, pod vodstvom izbranih vzgojiteljev in učiteljev, je zrastel v razgledano in hkrati ubrano osebnost s širokim duhovnim obzorjem. Srčno kulturo in estetski čut za lepoto in umetnost je znal družiti z uglašenim nastopom, s prisrčnostjo in obenem z naravnost intuitivnim psihološkim življenja-

njem v sobesednika, kar mu je pridobivalo ugled in spoštovanje, tako da se je pozneje lahko uveljavil na Štajerskem, na Kranjskem in na Goriškem.

Po povratku iz Rima je celih 20 let deloval v Grazu, sprva kot prefekt deškega semenišča, nato kot škofov kaplan in škofijski tajnik, zatem kot škofijski kancler in končno kot kanonik tamkajšnjega stolnega kapitlja. Dne 14. junija 1884 je prejel imenovanje za knezoškofa v Ljubljani, škofovsko posvečenje je prejel 7. decembra in teden pozneje je zasedel škofijski sedež v Ljubljani.

Tvorec slovenskega verskega preporoda

Leta, ko je škof Missia vodil ljubljansko škofijo (1884—1897), lahko označujemo kot dobo drugega slovenskega katoliškega preporoda. Njegovo delo je bilo usmerjeno k edinemu cilju: „Vse prenoviti v Kristusu!“ Od tu napor, kako vzgojiti svete in izobražene duhovnike in poglobiti v vernikih zdravo krščansko zavest. Da bi ta verska poglobitev rastla iz pristne duhovnosti, je poklical v škofijo karmeličanke in jezuite, širil Marijino češčenje in splošno posvetitev presv. Srcu Jezusovemu.

Ob tisočletnici smrti sv. Metoda. leta 1885, je spodbujal k molitvam za zedinjenje ločenih slovanskih bratov. V svojih pastirskih pismih je dajal jasne smernice, kako naj katoličani rešujejo probleme, pred katere jih je stavilo tedanje javno življenje: krščanska vzgoja mladine, družina, slab tisk, liberalizem in gibanje „Proč od Rima!“, zaupanje v božjo Previdnost.

Vrhunskega pomena je bil I. slovenski katoliški shod v Ljubljani leta 1892, dejansko vseslovenski parlament, ki je zasekal smernice vsemu bodočemu katoliškemu življenju med Slovenci na verskem, socialnem, političnem in gospodarskem področju.

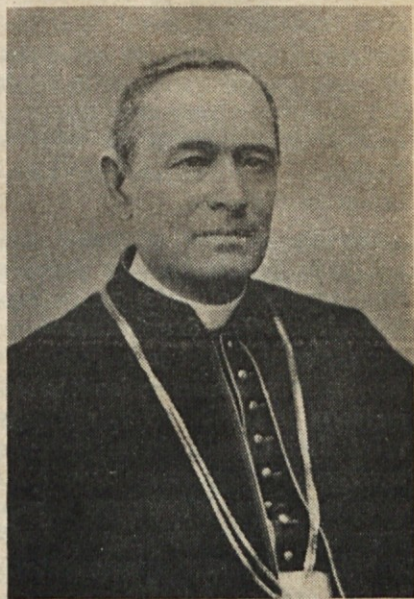
Po smrti goriškega nadškofa Alojzija Zorna je cesar Franc Jožef dne 12. decembra 1897 imenoval na izpraznjeno mesto ljubljanskega škofa dr. Jakoba Missia. Papež je imenovanje potrdil 24. marca 1898 in 22. maja je novi nadškof došel v Gorico. Čez dobro leto, 17. junija 1899, ga je sv. oče razglasil za kardinala.

Kardinal Missia je škofoval v Gorici le štiri leta. Smrt ga je zalotila sredi najbolj plodnega dela. Missiev prihod na Goriško bi lahko označili kot poziv na pomirjenje duhov in na krščansko poglobitev.

V svojem pastirskem listu dne 17. junija 1898, posvečenem češčenju presv. Srca, poziva vse vernike, Slovence in Italijane, pripadnike različnih nazorov in strank,

naj prenehajo s spori in se po bratovsko srečajo v krščanski ljubezni in edinosti.

Na nadpastirjevo pobudo se je leta 1899 goriška nadškofija posvetila presv. Srcu in si osvojila načrt, da zgradi sredi mesta močno cerkev Srca Jezusovega. Cerkev je 40 let pozneje dokončal nadškof Karel Margotti, ki je v njej tudi pokopan. Močno se je zavzel za izgradnjo malega semenišča v Gorici. Naročil je msgr. Janezu Wolfu, naj brž kupi Zemljarsče, to je posestvo z Boeckmanovo vilo, kjer je pozneje nadškof Sedej sezidal malo semenišče. Nadškofu Missiu je bil ta zavod tako pri srcu, da je sam izdelal načrte



Slovenski kardinal Jakob Missia

za novo poslopje in da mu je po smrti zapustil vse svoje imetje.

S čutom resničnega umetnika je preuredil nadškofijski dvorec in mu prizidal notranjo kapelo, ki je pravi biser romansko-benediktinske umetnosti.

Zelo je skrbel za svetost duhovnikov. Zaukazal je, naj se srečujejo na stanovskih zborovanjih, na duhovnih vajah, pri verskih proslavah. V bogoslovju je uvedel študij sholastične filozofije in socialnih ved. Podpiral je krščansko socialno gibanje. Dr. Faiduttiju je pisal: „Vsi škofljani naj se povežejo v eno samo strnjeno četo bratov in delavcev na socialnem področju.“ Da bi v škofiji poživil Marijino češčenje, je frančiškanskim redovnikom vrnil Marijini svetišči na Sv. gori in na otoku Barbani. Pod njegovo zaščito so bile 1899 ustanovljene prve Marijine družbe na Goriškem, in sicer v Drežnici, v Kamnjah, na Libušnjem in v Pevmi.

Iskreno je ljubil slovenski narod, le da je bila njegova ljubezen tiha, trpeča, delujoča, ne pa kriveča ali krivična drugim narodom. Slovencem v Gorici je razširil službo božjo v domačem jeziku. Nemalo ga je bolelo, ko so mu liberalni listi očitali, da ni narodno zaveden. Njegovo načelo je bilo: „Borimo se za dobro stvar mirno, premišljeno, vztrajno, potrpežljivo! Ako hočemo svojim zagotoviti vse pravice, ne delajmo tujim krivic!“

Bil je velika osebnost

Kardinal Missia je užival v svetu izredno visok ugled. Avstrijski škofje so ga izvolili za tajnika ožjega odbora avstrijske škofovske konference, kar je pomenilo, da je bil duša in gibalo celotnega katoliškega delovanja v Avstriji. Cesar Franc Jožef mu je podelil visoka odlikovanja in ga označil za „biser avstrijskega škofovskega zbora“. Papež Leon XIII. pa je ob sporočilu, da je kardinal Missia umrl, vzkliknil: „Umrl je svetnik!“

Zato se pa tudi mi s hvaležnostjo in priznanjem klanjamo spomenu kardinala Missia, ne samo ker je bil kot član kardinalskega zbora sodelavec sv. očeta, s čimer je dosegel najvišjo čast in odliko, ki je kdaj bila dana sinu slovenske zemlje, pač pa še bolj, ker je svojo ljubezen in svoje življenjsko delo in trpljenje posvetil duhovnemu in časnemu blagru našega ljudstva.

Dr. Rudolf Klinec



Bogosluzni MOLEDAR

1. junij: Praznik Rešnjega Telesa in Rešnje krvi
Aleluja. Jaz sem živi kruh, ki je prišel iz nebes, govori Gospod; če kdo je od tega kruha, bo živel vekomaj. Aleluja.
3. junij: Sv. Karel Lwanga in tovariši, 22. afriških mučencev
Mučeni leta 1886. K svetnikom jih je proglasil Pavel VI. 1964.
4. junij: Deveta navadna nedelja
Prvo berilo: Svobodno sami izbiramo blagoslov ali prekletstvo.
Drugo berilo: Vera je potrebna za opravičenje. Evangelij: V življenju se je treba prav odločati.
5. junij: Sv. Bonifacij, škof in mučenec — obvezni god
9. junij: Praznik Srca Jezusovega
11. junij: Deseta navadna nedelja
Prvo berilo: Bog hoče našo ljubezen. Drugo berilo: Abraham vzor trdne vere. Evangelij: Kristus je prišel iskat grešnike.
13. junij: Sv. Anton Padovanski, duhovnik in cerkveni učitelj
Umrl leta 1231. K svetnikom prištet že l. 1232.
18. junij: Enajsta navadna nedelja
Prvo berilo: Bog si je poslušne izvolil za svet narod. Drugo berilo: Kristusova smrt je sprava z Bogom. Evangelij: Jezus pokliče in razpošlje dvanajstere.
21. junij: Sv. Alojzij, redovnik — obvezni god
Umrl v Rimu leta 1591. K svetnikom prištet leta 1726.
24. junij: Dvanajsta navadna nedelja
Prvo berilo: Bog brani ubogega. Drugo berilo: Milost je močnejša od greha. Evangelij: Jezus nam daje poguma.
28. junij: Sv. Irenej, škof in mučenec — obvezni god
29. junij: Sv. Peter in Pavel, apostola: slovesni praznik
30. junij: Prvi mučenci rimske cerkve, neobvezni god

KRITIČNO RAZMERJE DO USTALJENEGA REDA

V italijanskem časopisju se je zadnje čase veliko pisalo o kard. Pellegrinu. Najprej zato, ker so se širile neutemeljene govorice o njegovem odhodu iz Turina, kjer je škof od l. 1965, potem pa zavoljo pastoralnega pisma, v katerem kardinal spodbuja kristjane svoje škofije k ubožtvu in solidarnosti z delavskim razredom v času, ko ta doživlja hude težave v tovarnah podjetja Fiat. Na vprašanja časnikarjev je kard. Pellegrino podal nekaj misli o sedanjem stanju Cerkve, o njenih notranjih problemih in o njeni odgovornosti v politični debati, ki jih tu priobčujemo.

V kakšni meri otežkočajo, po vaši presoji, kompromisi Cerkve z oblastjo, da bi ljudje poslušali krščansko oznanilo?

Zelo pomenljive se mi zdijo besede, ki jih je izrekel Pavel VI. 1. januarja proti toleriranemu inustaljenemu neredu. Takšne besede so povsem nespravljive z idejo o Cerkvi kot varuhinji ustaljenega

reda. Narobe, vključno se navaja Cerkev, naj zavzame kritično funkcijo nasproti vsem „ustaljenim redom“. Cerkev je zmeraj podvržena skušnjavi, da bi se naslanjala na ljudi in na svetlo oblast. Vendar menim, da je ohranjanje in iskanje vezi s politično in gospodarsko oblastjo greh proti upanju. Takšni odnosi namreč škodijo svobodi Cerkve in kažejo, da ona stavi svoje upanje v ljudi, ne pa v Boga. Gotovo je težko odreči se zemskemu prestižu, oblasti in prednostim, vendar Kristus je tako ravnal in sprejel posledice takšnega zadržanja.

Kaj mora napraviti danes Cerkev?

Gre bolj za biti kot pa za govoriti. In biti svobodna. Svobodna nečesa za nekaj. Biti moramo prosti vsega tistega, kar ni božja beseda in božji namen. Prosti za oznanjevanje evangelija. Ne smemo se brigati, če ugajamo ali pa ne mogočnjakom. Spoštovati moramo vse, bati pa se ne smemo nikogar, ne mogočnežev ne mas. Svo-

boda terja odpoved vsem vezem odvisnosti, pa naj bodo kakršnekolikoli in naj izhajajo od koderkoli.

Celo konkordatom?

Da, kadar usuznjujejo Cerkev.

V imenu ubožstva se zahteva, da naj Cerkev ne uganja politike. Toda isto zahtevajo tudi tisti, ki bi radi, da bi se kristjani omejili le na molitev in skrb za svojo dušo, ne da bi nadlegovali oblast...

Ne vmešavati se v politiko pomeni, po mojem, da hierarhija ne izvaja pritiska v tistih političnih izbirah, ki morajo biti po svoji naravi prepuščeni vesti slehernika. Kadar pa gre za višje, npravne, verske faktorje in za soočenje z evangelijem, tedaj pa ne smemo ostati brezbrizni. Molčati spričo zločinov proti človeku v latinski Ameriki in spričo pomanjkanja politične in verske svobode v vzhodni Evropi ter ničesar ne reči glede krivičnega položaja, ki v Italiji nepravilno podpira nekatere družbene razrede v škodo drugih, ne bi bilo spravljivo z mojo vero. Evangelij pravi, da bomo sojeni po tem, če dajemo jesti in piti lačnim in žejnim, ne pa po tem, kolikokrat bomo rekli: „Gospod. Gospod.“

Moliti ne pomeni, da se izoliramo iz zgodovine. Najbolj zanimiv pojav teh časov je ponovno

odkritje nekaterih skupin, da je molitev osebno srečanje z Bogom, toda tudi z občestvenimi zahtevami. Poraja se nov smisel vere.

Govori se o skorajšnji reformi načina volitve papežev. Pred nekaj leti ste vi govorili o možnosti, da bi se ta sistem spremenil...

Vse, kar je bilo rečeno na kongresu o nauku glede škofovstva in zbornosti, bi moralo imeti za posledico, da se osrednje vodstvo Cerkve premakne iz kardinalskega zbora v zbor škofov. Nekaj kerakov je bilo v tem pogledu že napravljenih, vendar je treba prehoditi še dolgo pot.

Če je volitev papeža vrhunec v življenju Cerkve, se mi zdi logično ob nauku o celotnem božjem ljudstvu, da bi bil zdajšnji sistem izvolitve globoko spremenjen.

MOLITVENI NAMEN

Splošni: da bi vsi razumeli skrivnosti človeka po skrivnosti učlovečene Besede, ki nas je ljubila s človeškim srcem.

Misijonski: da bi mlade Cerkve s spoštovanjem odkrivale seme razodetja, ki je skrito v izročilih domačega ljudstva.

Hvaljeno in čiščeno naj vedno bo - presveto Rešnje Telo

Prvi dan meseca junija obhaja Cerkev to leto praznik svetega Rešnjega Telesa. Kjer je le mo- goče, se ta dan slovesno praznuje in je višek evharističnega čišče- nja procesija z Najsvetejšim, kjer krščansko ljudstvo skupaj s svo- jimi škofi in duhovniki izkazuje svojemu božjemu Zveličarju, skriv- nostno med nami pričujočemu, javno čast, hvalo in zahvalo.

Vendar se tudi v čiščenju sve- tega Rešnjega Telesa marsikje opaža žalostno popuščanje. V mno- gih deželah je praznik delaven dan, kar mnoge od slovesnega čiš- čenja zadržuje. V takih krajih ob- haja Cerkev ta praznik naslednjo nedeljo, a slovesne, javne proce- sije so marsikje prepovedane. Du- časa ni naklonjen javni izpovedi katoliške vere.

Še bolj žalostno pa je to, da v mnogih kristjanih, tudi v duhov- nikih in redovnikih, vera v evha- ristično skrivnost in ljubezen do v zakramentu pričujočega Gospo- da v celoti pojemata. Nobene vne- me ni več do daritve svete maše: obiski pred tabernakljem se opu- čajo; ni več nobene volje za dvi- gajoče, lepe evharistične pobožno- sti, za čiščenje Najsvetejšega, za evharistični blagoslov. Najsvetejši zakrament, dokaz največje božje

ljubezni, ostaja pozabljen in za- puščen. Nekateri, ki se štejejo za teologe, gredo celo tako daleč, da resnično in dejansko Jezusovo pri- čujočnost v najsvetejšem Zakra- mentu po protestantskem pojmo- vanju omejujejo le na spremenje- nje in obhajilo, ali celo naravnost dvomijo o njej, skušajoč jo razla- gati simbolično. V vrtincih naše- ga časa mnogi izgubljajo krščan- sko zavest, da je sveto Rešnje Te- lo središče in žarišče celotnega krščanskega življenja.

V potrjenju naše vere in v po- živitev naše ljubezni do najsvetej- šega Zakramenta naj nam ta me- sec služijo smernice, navodila in spodbude, ki nam jih glede evha- rističnega čiščenja daje najvišje cerkveno učiteljstvo.

Nauk in navodila Cerkve

Med pomembnimi novejšimi do- kumenti cerkvenega nauka in cer- kvene discipline glede svete Ev- haristije bodi omenjena na prvem mestu enciklika Pija XII. z na- slovom: *Mediator Dei* — Srednik božji, iz leta 1947. V tej svoji po- slanici poda papež splošna načela in smernice glede svetega bogo- služja, v drugem delu pa obširno

utemeljuje evharistično češčenje z vsem, kar je z njim v zvezi. Ta znamenita enciklika Pija XII. je služila 2. vatikanskemu koncilu za podlago pri sestavi njegove prve, nad vse pomembne konstitucije o svetem bogoslužju, potrjene po Pavlu VI. 4. decembra 1963.

Drugi važni dokument glede svetega Rešnjega Telesa je enciklika Pavla VI.: *Mysterium Fidei* — Skrivnost vere, iz leta 1965. V njej sveti oče podaja glavne točke tradicionalnega katoliškega nauka glede svete Evharistije in proti zmotnim mnenjem posebno poudarja resničnost Jezusove navzočnosti in dolžnost češčenja, ki ga dolgujemo najsvetejšemu Za-

kramentu tudi izven svete maše.

Zadnji koncil govori o skrivnosti svetega Rešnjega Telesa v mnogih svojih dokumentih, prav pogosto zlasti v svoji dogmatični konstituciji o Cerkvi.

Že po koncilu pa je po naročilu papeža Pavla VI. sveta obredna kongregacija sestavila in 25. maja 1967 objavila obširno in natančno navodilo glede češčenja svetega Rešnjega Telesa.

Najvažnejše točke, ki jih vsebujejo omenjeni cerkveni dokumenti z ozirom na evharistično skrivnost, so naslednje:

a) Naš Odrešenik je pri zadnji včerji, tisto noč, ko je bil izdan, postavil evharistično daritev svo-



Nova maša na Rakeku na Notranjskem v juliju 1971

jega Telesa in svoje Krvi, da bi s tem daritev na Križu mogla trajati skozi vse veke, dokler ne pride, in da bi tako Cerkvi, svoji ljubljeni nevesti, zaupal spomin svoje smrti in svojega vstajenja: skrivnost dobrotljivosti, znamenje edinosti, vez ljubezni, velikonočno gostijo, v kateri se prejema Kristus, duša napolnjuje z milostjo in nam daje poroštvo prihodnje slave.

Zato je sveta maša ali Gospodova večerja resnična daritev, v kateri se neprestano obnavlja Jezusova daritev na križu, spomin njegove smrti in vstajenja, in sveta gostija, v kateri se božje ljudstvo po prejemu Gospodovega telesa in krvi udeležuje sadov velikonočne daritve, obnavlja novo zavezo med Bogom in ljudmi, sklenjeno in zapечатeno enkrat za vselej s Kristusovo krvjo in se utrjuje v veri in upanju večne gostije v kraljestvu Očetovem, ko oznanja smrt Gospodovo, dokler ne pride.

b) V sveti maši sta tedaj daritev in sveta gostija združena med seboj v isti skrivnosti z najtesnejšo vezjo. Gospod Jezus se namreč v daritvi svete maše za nas daruje, ko postane zakramentalno pričujoč kot duhovna hrana vernikov pod podobama kruha in vina. Kristus je to daritev izročil svoji Cerkvi, da bi se je verniki udeleževali tako duhovno po veri in ljubezni kakor tudi zakramentalno. Ta udeležba pri Gospodovi večerji je resnično združenje s

Kristusom, ki se daruje Očetu za nas

c) Evharistično bogoslužje, ki se uresničuje v sveti maši, ni samo dejanje Kristusovo, ampak je tudi dejanje Cerkve. V njej Kristus v teku vekov na nekrvav način obnavlja svojo daritev na križu in se daruje Očetu za zveličanje sveta po službi duhovnikov. Cerkev pa s svoje strani kot nevesta in služabnica Kristusova vrši skupaj z njim duhovniško službo in se z njim tudi sama vsa Očetu daruje. Tako se Cerkev, zlasti v evharistični molitvi, s Kristusom združena zahvaljuje Očetu po Svetem Duhu za vse dobrote, ki jih on naklanja ljudem v delu stvarjenja in še posebej v velikonočni skrivnosti ter ga prosi, naj pride njegovo kraljestvo.

č) Iz tega sledi, da ni nobena maša, kakor nobeno bogoslužno dejanje, čisto zasebne narave, ampak je opravilo Cerkve, ki je urejena družba z različnimi redovi in službami. Pri bogoslužnih opravilih naj vsak, bodisi delivec bodisi vernik, ko opravlja svojo službo, dela samo tisto in vse tisto, kar mu gre po naravi stvari in po liturgičnih pravilih.

d) Obhajanje Evharistije v mašni daritvi je izvor in cilj čiščenja, ki se ji izkazuje izven svete maše. Svete podobe, ki ostanejo po mašine le da izhajajo iz nje, ampak se hranijo s tem prvim namenom, da bi se verniki, ki se ne morejo udeležiti svete maše, združili s

Kristusom in z njegovo daritvijo po zakramentalnem svetem obhajilu, prejetem pod dolžnimi pogoji, to je v stanju posvečujoče milosti in s pravim namenom.

Tako je evharistična daritev višek božjega češčenja in vir vseh milosti, vir in višek krščanskega življenja. Verniki so v popolnejši meri deležni te daritve zahvale, zadoščenja, prošnje in hvale, kadar združeni z duhovnikom zavestno in z vsem srcem darujejo Bogu to božjo žrtev, z njo pa tudi sami sebe, če prejmejo isto žrtev tudi v svetem zakramentu.

e) Nihče ne sme dvomiti, da kristjani izkazujemo temu najsvetejšemu Zakramentu najvišje češčenje, ki ga dolgujemo pravemu Bogu, po stalni navadi katoliške Cerkve. Mi najsvetejši Zakrament ponižno in hvaležno molimo, tako v mašni daritvi kot v Zakramentu, ki se hrani izven maše, zakaj v njem je po spremenjenju kruha in vina resnično in dejansko pričujoč Gospod Jezus Kristus, v našo tolažbo, v naše zaupanje, v našo pomoč v vseh težavah in potrebah. Kakor je sam za vse čase napovedal: „Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil“ (Mt 11, 28).

V omenjenem navodilu obredno kongregacije se nato objavljajo natančna in podobna navodila glede celotnega češčenja svetega Rešnjega Telesa, glede koncelebracije in obhajila pod obema podobama, glede češčenja in izpostavljanja

svetega Rešnjega Telesa ob posebnih prilikah ter ob koncu tudi glede evharističnih kongresov. Po tem navodilu se moramo od 15. avgusta 1967 vsi ravnati, duhovniki in verniki.

Evharistija in duhovnik

Čeprav je Gospod Jezus postavil zakrament svetega Rešnjega Telesa za vse božje ljudstvo, ki je tudi deležno Kristusove duhovniške službe, je vendar razmerje, ki veže sveto Evharistijo in duhovnika, na višji, posebni stopnji. Hierarhično ali službeno duhovništvo je tisto, ki je postavljeno po Jezusu, da na svetu najsvetejši Zakrament posvečuje in ohranja. Ni dvoma, da je Jezus pri zadnji večerji z besedami: To delajte v moj spomin! ustanovil sveti red novozaveznega duhovništva. Samo duhovniki imajo oblast maševati in spreminjati kruh in vino v Jezusovo telo in kri. V tem je tudi najvišja, najodličnejša stopnja njihove službe. Iz svete Evharistije izvira takorekoč vsa njihova duhovniška oblast, ki jo izvršujejo kot zastopniki Kristusa in Cerkve med zaupanimi verniki. Krščansko življenje, ki naj ga ostvarjajo in ohranjajo v vernikih, je namreč vse usmerjeno k najsvetejšemu Zakramentu, ki nas že tu na zemlji združuje z Bogom. Iz Evharistije izvira spoštovanje, ki jim ga izkazuje verno ljudstvo. Sveta Evharistija je vir njihove moči.

njihove zdržnosti, njihovih zmag. Iz svete Evharistije prejema duhovnik vse, v neki meri tudi svoje časno vzdrževanje.

Takole govori o tem zadnji koncil: „Bog, ki je edini svet in posvečevavec, si je hotel ljudi privzeti takorekoč za sodelavce in pomočnike v ponižni službi pri delu posvečenja. Zategadelj po škofu Bog posvečuje duhovnike, da na poseben način postanejo deležni Kristusovega duhovništva in da obhajajo svete skrivnosti kot služabniki njega, ki po svojem Duhu v bogoslužju vedno opravlja za nas svojo duhovniško službo... Evharistična večerja je središče verskega občestva, katero vodi duhovnik... Nobena krščanska skupnost ne more rasti, če nima korenin in stožerja v obhajanju svete Evharistije”. (Dekret o duhovnikih.)

Zdaj pa pomislite, dragi bravci, kaj čuti ob vsem tem v svojem srcu pisec tega razmišljanja, ki bo, če Bog da, letos za praznik svetih apostolov Petra in Pavla obhajal svojo zlato mašo, to je petdesetletnico svoje duhovniške, mašniške službe. Ne sam, ampak duhovno združen z drugimi sobrati, ki bi od triinštiridesetih, posvečenih tisti lepi dan po škofu Jegliču v ljubljanski stolnici, še ostali pri življenju. Staro sliko gledam in vidim, da nas je zdaj, ko to pišem še živih petnajst, dobra tretjina od tistega velikega letnika, ki smo ga sestavljali večinoma sami vo-

jaki iz prve svetovne vojne. Od teh je večina v domovini, kakih pet pa nas je v zdomstvu, oziroma zamejstvu.

Petdeset let duhovniškega življenja! Koliko spominov, veselih in žalostnih! In vendar, kolika duhovna sreča in radost, kolika hvaležnost in vdanost Bogu, ki nas je nevredne poklical in ohranil in vzdržal. Niti eden od velikega števila se ni izgubil! Rajni semeniški vodja Ignacij Nadrah nam je pred posvečenjem zatrdil: Vi ste moje veselje in moja krona! Nekateri so umrli kot pravi spoznavavci, drugi pa, kakor trdno verujem, prav gotovo v božji ljubezni. Kadar vzemo za smrt sobrata, po bratski obljubi opravimo zanj tri svete maše. Kar nas je živih, vztrajamo vsak na svojem mestu, kamor nas je postavila božja previdnost v teh razburkanih časih. Ponižno vršimo svojo sveto službo, s tiho predanostjo Kristusu in Cerkvi, vdani v božjo voljo, pričakujoč plačilo ki ga je Kristus obljubil svojim zvestim služabnikom in prijateljem.

Bog bodi zahvaljen za vse! Zahvaljena ljubljena Mati božja, življenje, sladkost in upanje naše, ki nam je milost svetega poklica izprosila in izprosila milost stanovitnosti, ki naj nas po njeni priporočnji spremlja do konca! Zahvaljeni naši dobri, verni starši, ki so nas z besedo in zgledom vzgajali v strahu božjem in nas tako pripravili za sveto duhovniško službo!

Zahvaljeni vsi naši učitelji in vzgojitelji, naši predstojniki in dobrotniki, ki so nam pomagali na poti do oltarja! In končno zahvaljeni tudi naši verniki, naše breme in naše veselje, naša skrb in bridkost in naša tolažba, ki na

bodo enkrat v nebesih tudi naša krona!

Molite za nas, ko tudi mi vsak dan molimo za vas!

In vsi molimo za svete duhovniške poklice!

Alojzij Košmerlj



LUBLJANSKI NOVOMAŠNIKI LETA 1922

1. vrsta od leve na desno: Jože Jagodic, p. Rom'an Tominc OFM, Janko Žagar, u. Filip Kavčič, u. Viktor Perko, u. Janko Oražem, u. Miha Jenko, u. Jože Strah, p. Aljančič OFM, Alojzij Košmerlj.
2. vrsta od leve na desno: u. Strah, dr. Zvonimir Zorić (Hrvat), u. Janez Jenko, p. Curić OFM (Bosna), u. Andrej Kušljan, u. Anton Kordin, Ludvik Likar, p. Janko Demšar D. J., u. Franc Gornik, u. Anton Kovačič, u. Rudolf Blüml, u. Jože Kastelic, u. Karol Matkoriv.
3. vrsta od leve na desno: ?, ?, p. Pavel Simončič, Anton Moder, Anton Božnar, u. Janez Kraljič, Andrej Ilc, u. Anton Jerman, u. Jože Oražem, Anton Stanonik.
4. vrsta zgoraj od leve na desno: u. Avgust Sever, Jože Žabkar, ?, u. Janez Knafelj, Franc Mrvec, u. Janez Oblak, p. Jože Vračko O. Cist., Ivan Vrečar, u. Vladimir Globočnik, u. Karol Plot.

RAZGOVOR Z ZLATOMAŠNIKOM

ALOJZIJEV KOŠMERLJEV

Na praznik sv. Petra in Pavla, 29. junija, bo poteklo 50 let, odkar je bil v duhovnika posvečen g. svetnik Alojzij Košmerlj, zvesti sodelavec naše revije.

G. jubilarant je bil rojen v Sodražici na Dolenjskem 25. julija 1899. Po odlično dovršeni gimnaziji je moral na vojsko. Ob koncu vojne je kot bivši oficir vstopil v ljubljansko bogoslovje. Po novi maši ga je škof Jeglič za kratek čas poslal za kaplana v Trebnje na Dolenjsko, nato pa ga poklical v ljubljansko stolnico za vikarja. Leta 1936 je postal župnik pri Sv. Petru v Ljubljani. Dve leti za tem ga je bogoslovna fakulteta v Ljubljani na željo škofa Rožmana poklicala za predavatelja cerkvenega govorništva. Leta 1941 je postal dekan namestnik in duhovni svetnik. V maju 1945 je kot odločen borec proti komunizmu, največji nesreči slovenskega naroda, odšel v tujino. Tri tedne je duhovno vodil begunsko družino v Monigu pri Trevisu, nato pa je odšel na Tirolsko, kjer je bil delegat škofa Rožmana naših duhovnikov na Tirolskem. Leta 1948 je odšel v Argentino. Dve leti je bil spiritual slovenskega bogoslovja in

učitelj govorništva. Nato pa je odšel za hišnega duhovnika k šolskim bratom v Florido pri Buenos Airesu.

Ves čas je z veseljem pomagal slovenskim dušnim pastirjem. Dolga leta je vodil svete ure v Floridi. Večkrat je vodil duhovne vaje. Govoril na romanjih v Lujanu in Lurdesu, ob spominskem dnevu naših žrtev in ob raznih drugih priložnostih.

Gospod zlatomašnik ves čas s tehtnimi članki bogati našo revijo. Napisal je že okrog 200 člankov, v katerih na jasen način odkriva zamotana vprašanja pokoncilске Cerkve.

Ob zlatem jubileju mu je uredništvo „Duhovnega življenja“ stavilo nekaj vprašanj, na katera je z njemu lastnim veseljem odgovoril.

Kako ste se odločili za duhovniški poklic?

Skoraj bi dejal, da popolnoma naravno in brez težkih problemov. Rojen v verni kmečki družini, kjer je posebno mati vse oživljala in prešinjala s svojo iskreno verostjo in pobožnostjo in je pri tri-

najstih otrocih stalno hrepenela in molila za sina duhovnika, jo je Bog pri enajstem otroku uslišal. Ne šolanje v mestu ne vojaška služba v prvi svetovni vojni nista mogla zatemniti ideal duhovništva, ki sem ga nosil v srcu prav iz materinega telesa. Seveda so bili še drugi činitelji, ki so mi k dosegu poklica pomagali: prijaznost in zgled domačih in drugih duhovnikov, posebej pa še Marijina kongregacija pri jezuitih v Ljubljani. Nad svojim poklicem nisem nikoli dvomil.

Katero je bilo za vas najbolj trpko doživetje v teh petdesetih letih?

Odhod iz domovine, kakor za vse, ki smo šli na pot begunstva. Domovina je mati, je samo ena, in odrasel človek je ne more nikoli popolnoma pozabiti. Tiho domotožje v srcu ne zamre in molitev za domovino se dviga k Bogu vsak dan. Ali Jezus, Marija in Jožef, ki so sami skušali grenkost begunstva, stojijo beguncem ob strani, da se srce umiri, se odpre možnost dela in vzdrževanja in življenje v zdomstvu teče naprej v hvaležnosti in vdanosti v božjo voljo.

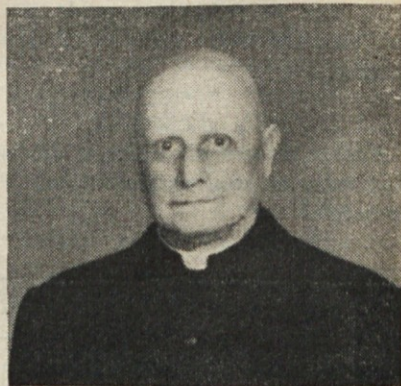
Ali vas je veliko stalo presajenja v novi svet in novo duhovniško delo.

Vsak začetek je težak, tudi moj je bil. Nov jezik, nove razmere, novi ljudje, novi predstojniki. Člo-

vek doživlja nekaj tega, kar doživljajo misijonarji. Njim je seveda v mnogih ozirih lažje, ker jih navdušuje poklic. Jaz pa z mnogimi sobraty in rojaki nisem nikoli mislil, da bom kdaj moral na tuje. Ali, ko sem enkrat spoznal novi položaj, sem se z vso silo in z velikim zaupanjem v Boga in Marijo vrgel v ta novi, nenavajeni svet in sem hitro splaval na površje. Duhovnik ima pred verniki v zdomstvu to prednost, da lahko hitro vstopi v dušnopastirsko delo in s pogumom in božjo pomočjo se kmalu navadi in uspe.

S kakšnimi čustvi ste zadnje desetletje spremljali razvoj v Cerklvi, koncil in pokoncilska iskanja?

Kakor večina sobratov in vernikov v začetku gotovo z neko zaskrbljenostjo. Ko pa se je koncil zaključil in so bili objavljeni kon-



Zlatomašnik Alojzij Košmerlj

cilski dokumenti, sem postal miren in zaupanje v vodstvo Cerkev, ki jo razsvetljuje in vodi Sveti Duh, se je povrnilo. Nismo še premagali vseh težav, kriza v Cerkvah in svetu je še vedno težka, zlasti kriza v veri, iz katere izvira popuščanje v zvestobi do svetega poklica in v krščanskem življenju. Ali ladja Cerkev pogumno plava skozi viharno morje zmed in zmot in njena pot gre prav gotovo v pristan prenovljenega in prečiščenega krščanstva.

Kakšen nasvet bi želeli dati mlajšim slovenskim duhovnikom po svetu?

Naj cenijo in ljubijo svoj sveti poklic kot največjo milost, ki jo more Bog podeliti grešnemu človeku. Naj bodo vselej in v vsem pokorni in vdani Cerkvah in njihovim vodnikom. Naj ne izgubijo poguma in zaupanja v časih preizkušnje, ker za viharjem pride pomirjenje, za nočjo duše svetli dan tolažbe.

Katere poteze ali dejanja škofa Rožmana so vam ostala najbolj v spominu?

Poleg njegove prijaznosti in domačnosti, ki pa so ju včasih doma zatemnile pastirske skrbi in odgovornosti, mi stoji njegova podoba pred dušo predvsem kot vodnika v težki borbi proti brezbožnemu ko-

munizmu. Po rodu sin zasanjane Koroške, mehkega in sprejemljivega srca, je v tej borbi dozorel v odločnega in neuklonljivega vodnika, ki ni klonil ne doma ne v zdomstvu, čeprav je zaradi tega teža njegovega križa postala skoraj neznosna. Pa je gotovo tudi plačilo križa veliko za tako zvesto službo narodu in Cerkvah, v čemer nam vsem ostane za zmeraj svetel vzor in pri Bogu priprošnjik.

Kako gledate na prihodnost naše slovenske skupnosti v Argentini?

S treznim optimizmom, če bomo vztrajali v našem skupnem prizadevanju za naš rod, kakor smo vztrajali doslej. To, kar moti iz hromi to naše rodoljubno delo, so naša nesoglasja in naši notranji spori. Prizadevati se moramo za edinost in iskreno bratoljubje, s katerim skušajmo drug drugega razumevati in drug drugemu ter naši skupni stvari velikodušno pomagati. Naši mladini ne nehajmo dopovedovati, naj ne pozabi slovenskega jezika in pripadnosti slovenskemu narodu. Naj ohrani za stalno v sebi slovenski ponos, slovensko vernost in poštenost in naj se vključi vedro in podjetno v naše občestveno življenje. Tistim našim mladim, ki bi jih Bog klical v duhovniški, redovniški ali misijonski stan pa kličemo: Če božji klic zaslišite, ne zakrknite svojih src!

TRETJI SVET

V zadnji številki „Duhovnega življenja“ smo pričeli z objavo „Tretjega sveta“. Opisali smo prve dogodke. V današnji številki pa z objavo nadaljujemo.

2. narodno srečanje

Prvi tri dni maja 1969 je bilo v Colonia Caroya v cordovski provinci 2. narodno srečanje. Udeležilo se ga je 80 duhovnikov iz 27 škofij.

Prvi dan so po skupinah analizirali temo: „Politika in dušno pastirstvo“ na osnovi vprašanj:

1. Ali dolžnost pomagati pri promociji in osvobajanju človeka ne vključuje nujno tudi politično delovanje?

2. Kaj razumemo v tem pogledu pod besedo politika?

3. Kakšen poseg naj ima Cerkev v političnem procesu: interpretativni, organizacijski? Kaj pripada hierarhiji, kaj laikom, kaj duhovnikom?

4. Iz katerih evangeljskih vrednot poteka dolžnost političnih nalog?

5. Kaj je tisto izvirno, kar prinaša krščanstvo procesu promocije in osvobajanja?

Drugi dan so ocenili politično stanje dežele in prišli do zaključkov:

1. V deželi obstoja revolucijski proces z različno intenzivnostjo po različnih conah.

2. Bistveni in razpoznavni znak pristnega revolucionarnega gibanja mora biti ljudskost. V Argentini je samo peronizem zares ljudsko gibanje.

3. Mnogi sektorji so prepričani, da se na miren način ne bo nič uredilo.

4. Gibanje za 3. svet ohranja svoje število, napreduje pa v globini.

5. Povezati se je treba z delavskimi organizacijami, objavljati je treba krivična stanja, deležiti je treba življenje izkoriščanih, zlasti z delom.

V dokumentu „Osnovne stične točke gibanja“ se opredelijo za revolucionarni proces, za radikalno in nujno spremembo struktur; formalno zavračajo obstoječi kapitalistični sistem in vsak gospodarski, politični in kulturni imperializem; zavzemajo se za nek latinski-ameriški socializem, ki ne vključuje nujno programov raznih socialističnih strank tukaj ali drugod po svetu, vključuje pa nujno socializacijo, podružbenje proizvodjalnih sredstev ter gospodarstva, politične oblasti in kulture.

8. maja podpiše 15 sanjuanskih duhovnikov manifest o krivičnem stanju v provinci, da postavi na laž guvernerja, ki je hvalil stanje province.

V maju zavračajo skupine visokošolcev v različnih mestih dežele uradno univerzitetno politiko. Corrientes, Resistencia, Rosario, Córdoba in Tucumán so glavni centri študentovskih nemirov. Na protestnih manifestacijah in zborovanjih pride do hudih izgrediv, v katere poseže policija. Padeta študenta Cabral in Blanco in delavel Bello.

Temu slede nova protestna zborovanja, ki jih soorganizirajo tudi ti duhovniki, in za to tudi posojajo lokale. Ob teh dogodkih tudi podajajo javne izjave, v katerih zlasti obsojajo policijske ukrepe proti demonstrantom na različnih krajih in javljajo obenem, da se ne bodo udeležili nobene uradne prireditve na državni praznik 25. maja.

Za zadnje dni v maju je CGT napovedala splošen štrajk po vsej deželi, ki je povsem uspel in s katerim so se solidarizirale vse skupine duhovnikov za 3. svet na različne načine.

V mestu Córdoba se je ta štrajk sprevrgel v pravo revolucijo: delavske in študentske mase so pod spretnim vodstvom izvežbanih aktivistov enostavno zavzele mesto in ga popolnoma obvladale. Začelo se je sistematično razbijanje, plenjenje in zažiganje trgovin, podjetij in avtomobilov; pravo vandalско početje. Policija je bila brez

moči. Šele ko je guverner poklical na pomoč vojsko, je začela ta počasi upostavljati red. „El Cordobazo“ je mnogim odprli oči glede možnosti in nevarnosti mestne gverile, za seboj pa pustil milijonsko škodo in trpek občutek negotovosti glede nejasne prihodnosti.

27. junija so se zbrali v Córdoba koordinatorji gibanja in izdali proglas, v katerem analizirajo dogodke in njihove vzroke. Najprej zavračajo, da bi bilo razbijanje in požiganje že vnaprej pripravljeno in da bi to vodile ekstremistične skupine. Poškodovano ali požgano imetje, pravijo, da pripada ali državi ali oboroženim silam in pa imenitnim oligarhom.

Córdobski dogodki, trdijo, so spontana reakcija ljudstva proti krivičnemu stanju in delavsko-študentska masa, ki je napolnila cordobske ulice, je simbol in predhodnik tistega, kar se bo kmalu zgodilo z vso argentinsko in latinsko-ameriško ljudsko maso, ki hrepeni po novem redu v političnem, družbenem, gospodarskem in kulturnem življenju. Takšna bo nova socialistična družba, v kateri bodo imeli vsi ljudje dostop do gmotnih in kulturnih dobrin in v kateri bo izkoriščanje človeka po človeku veljalo za enega najhujših hudodelstev.

Za dosego tega cilja je nujno treba odpraviti dokončno in popolnoma zasebno lastnino proizvodjalnih sredstev, se pravi, odpraviti za zmeraj pojem podjetja, ki temelji na dobičku kot na vzpodbudi za

delo. — Sedaj vladajočim zagrozijo, naj odložijo orožje, dokler ni prepozno.

Konec septembra je CGT (Glavna delavska konfederacija) napovedala splošen štrajk po vsej državi za 1. in 2. oktober, a ga je nato preklicala. Duhovniki za 3. svet so ta preklic javno kritizirali, češ da delavski voditelji s tem goljufajo delavce pri njihovih delavskih zahtevah.

Posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu

12. novembra 1969 je državni predsednik Onganía povabil argentinski narod k javni in slovesni posvetitvi Argentine Marijinemu brezmadežnemu Srcu na nedeljo, 30. novembra, v romarskem svetišču v Lujanu.

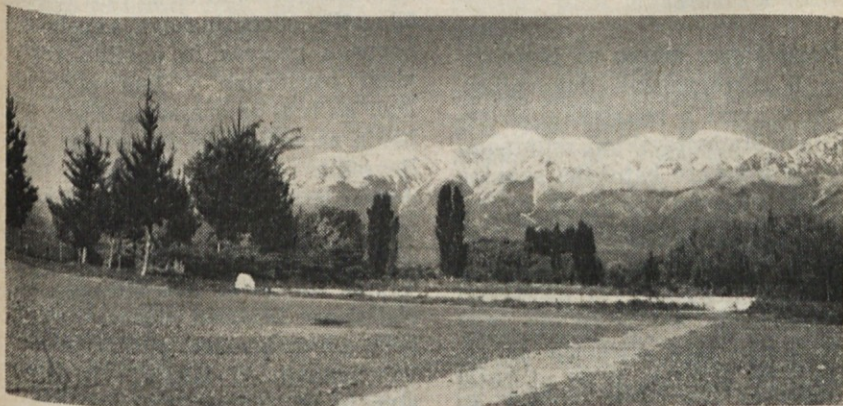
Gibanje duhovnikov za 3. svet je to dejanje tolmačilo kot čudno in neprimerno in je zavrnilo in

osmešilo to iniciativo ter pozvalo ljudi, naj se ne odzovejo povabilu Onganía. Trdili so, da ima to dejanje političen namen, da bi pokazalo, da Cerkev drži z vlado. Izjava je imela širok in mučen odmev v javnosti.

Pridiganje o božiču

Za božične praznike 1969 je gibanje povabilo, naj spet po cerkvah opravijo „preroška dejanja“, v govorih pa naj poleg krajevnih problemov denuncirajo mučenje pripornikov, nizke plače delavcev, namestitev vojaških funkcionarjev na vodilnih mestih velikih tujih in domačih podjetij in da naj zahtevajo ukinitve obsednega stanja, izročitev sindikatov delavcem brez vseh omejitev in formalno obljubo predsednika, da priporniki ne bodo mučeni.

Konec januarja 1970 se nekateri duhovniki za 3. svet udeležé v Cór-



Mendoza — Potrerillos — s snegom pokriti južnoameriški vrhovi

dobi „Sindikalnega in ljudskega zborovanja za socialno pravičnost in narodno osvoboditev“, ki ga prepreči policija.

Marca 1970 se zaostri spor pri hidroelektrični centrali Chocón zaradi življenjskih in delavskih pogojev. Oblast, podjetje in uradni sindikat ne ustrežejo vsem zahtevam delavstva in pride do štrajkov in odpustitev nekaterih delavcev.

Duhovnik - delavec Rodríguez, član gibanja, ki oskrbuje krajevno kapelo, se bori na strani delavcev in ga zapro skupaj s tremi glavnimi delavskimi voditelji. Ostali duhovniki mobilizirajo različne sektorje prebivalstva, da se javno opredelijo za delavce v sporu.

14. marca objavi krajevno tajništvo za 3. svet v Tucumanu izjavo o stanju province in kjer spet razlagajo in poudarjajo vse probleme in pomanjkljivosti.

Primer Marturet

Proti koncu marca so javne izjave 5 correntinskih duhovnikov, ki so v zvezi z nekaterimi delavskimi in študentovskimi skupinami nagnile nekatere katoliške skupine in tudi krajevno oblast, da so terjali od škofa sankcije zanje. Duhovnik Marturet se je zatekel k sodniku za zaščito in predlagal svojega škofa kot pričo, da je v nevarnosti. Škof Vicentín je bil citiran po sodniku, a se ni hotel predstaviti, pač pa je objavil, da je Marturet izobčen iz Cerkve, dru-

gi 4 duhovniki, ki ga podpirajo, pa suspendirani.

1. aprila se je več duhovnikov iz drugih škofij zbralo v Corrientes in izrazilo svojo solidarnost s sankcioniranimi, tisku pa izjavilo, da je kazen krivična in da je pravi vzrok kaznovanja tesna povezanost teh duhovnikov z ljudstvom.

Tretje narodno srečanje

117 duhovnikov iz 25 škofij se je udeležilo 3. narodnega srečanja v Santa Fe 1. in 2. maja 1970. Delno so bili navzoči tudi 3 škofje: msgr. Zaspé, krajevni škof; msgr. Devoto, škof iz Goye in msgr. Brasca, škof iz Rafaela.

Govorili so o preroštvu v stari in novi zavezi ter o razmerju med preroštvom in politiko. Analizirali so argentinsko politično stanje na osnovi poročil conskih koordinatorjev in odgovorov, ki so jih na anketo poslali politiki in sindikalisti. Razgovarjali so se tudi o značilnostih argentinskega revolucionarnega procesa in o silno važni vlogi peronizma v tem procesu. Dali so tudi smernice za člane gibanja za večjo udeležnost pri življenjskih pogojih ljudstva in njegovem boju. Objavili so tudi „santafeško izjavo“, s katero so potrdili in pojasnili stališče gibanja. Trdijo, da ne bo avtentičnega socializma v Latinski Ameriki, če ne bodo prevzeli oblast avtentični revolucionarji, ki izhajajo iz ljudstva in so ljudstvu zvesti.

(Bo še)

J. Š.



I. I.

(Nadaljevanje)

Omenil sem mamin majniški oltarček.

Ta oltarček iz let mojega otroštva je eden prvih mojih verskih spominov, prežet prečudne topline in poezije.

Stal je na nizki široki omari, ki je bila ob steni v „prednji hiši“, nekako nasproti vrat, da si ga takoj videl, ko si stopil v sobo.

Sredi je stal lep, belo bleščeč porcelanast kip Lurške Marije, na umetno izdelanem maminem čipkastem prtu. Tančica okrog nje — tul smo ji rekli — je bila zgoraj nad Marijo zvezana kot v obliki krone in je padala na obeh straneh ob Marijini podobi. Tam je bilo tudi nekaj sveč in pa dišeče cvetice, kot da se je pomlad presevela v našo hišo.

Med tem cvetjem nikdar ni smel manjkati belorumeni cvetoči grozd

divjega kostanja; zakaj mama je vedno postavila na vsako stran po en tak cvet, ki ga je utrgala na divjem kostanju ob kapelici sv. Jožefa na vasi. Že od takrat mi je tako drag ta grozdasti cvet divjega kostanja — govori mi o mojih prvih majnikih in o maminem majniškem oltarčku, ta belo rumeni cvet divjega kostanja. Kot bogoslovec sem v Ljubljani pozneje hodil s tovariši na sprehodu večkrat v Tivoliju skozi dolge vrste cvetočih divjih kostanjev. A ti so cveli rdeče nadahnjeni in to ni isto — niso bili naši.

Pa šmarnice — te drobne blagodišeče cvetke, ki sem jih že kot otrok spoznal ob tem oltarčku in jih samo od tam poznam. Stale so v mali vazici pred Marijino podobo. Drobni, okrogli zvončkasti cvetki, nabrani na eni strani vitko upognjenega stebelca, so razlivali blagi majniški duh po vsej sobi. Tja najbolj spada ta ljubka cvetica: pred Marijo na majniški oltar.

In ta naš Marijin kip! Takega za nas nikjer drugod na svetu ni bilo. Belo bleščeč, le robovi njene obleke so bili pozlačeni in še na obleki se je sem pa tja svetila zlata zvezdica in pas, ki ji je visel ob boku, je bil živo moder; roke je imela sklenjene v molitvi, in ta obraz — kot da jo vidim živo pred nami. To je bila naša družinska Marija. Vedno je stala ta podoba na mizi v zaklenjeni „gospodovi sobi“, samo za majniški oltar se

je preselila med nas v družinsko „hišo“. Bila da je last strica duhovnika, ki da jo je bil prejel kot darilo za novo mašo ali že ob neki priložnosti prej kot študent. Ke sem bil pozneje že dorasel študent in bogoslovec, sem mogel o počitnicah uporabljati to „gospodovo sobo“ in ta naša družinska Marija sredi sobe mi je v prijetnih samotnih urah branja ali študija delala družbo.

Ko sem kot novomašnik nastopil prvo službo kot kaplan na fari, je kmalu prišla za menoj oprava, ki so mi jo poslali od doma. Pri skladanju sem izmed drugega blaga z veselim presenečenjem dvignil to našo družinsko Marijo, ki jo je bila k moji opravi na svojo roko priložila mati. Potem me je ta Marija spremljala po vseh mojih službah, dokler nisem zapustil domovine.

Kje je danes ta draga podoba po tej zmedi časov? Ali je očuvana in bo v naši družini svetila še bodočim rodovom — ali pa so morda k vsem strahotam ti časi pridružili še to, da so našo Marijo spremenili v kup črepinj? Ob priložnosti moram to zvedeti.

Po koncu vojske je mati imeča veliko skrbi in trpljenja, da obnovi z nedoraslimi otroki v revoluciji upustošeni dom.

O bratih in meni je slišala, da smo na Koroškem. Z grozo je pozneje zvedela, da so domobranci bili od Angležev vrnjeni komuni-

stom v roke. Videla je na strašni način uresničene svoje temne slutnje, ki so jo bile že dolgo toliko mučile.

Kako je z menoj, dolgo ni vedela; le moreča skrb jo je težila pri vseh naporih ob razdejanem domu.

Skrbela jo je moja varnost. Še nekaj mesecev pred smrtjo je bila vsa zaskrbljena, ko dalje časa ni prejela pisma od mene. Po izgubi treh sinov je bila morda ta skrb še bolj pekoča. Ko je mama bila že hudo bolna, mi piše od doma sestra Ivanka, ker ni bilo prišlo pismo ob priložnosti, za katero sem vedno pisal, ker se je tokrat bilo izgubilo: „Pred nekaj dnevi sem prejela Tvoje pismo. Veš, mamó je tako skrbelo, ker toliko časa nisi nobenemu nič pisal. Skozi so si nekaj predstavljali, da so te zaprli, ker večkrat slišimo o kakih zmešnjavah pri vas. Pred tednom sem dobila pismo od strica, ki pravijo, da si jim poslal pirhov. To sem domov takoj sporočila, da bodo mama spet brez skrbi; samo da si se oglasil. Včeraj je šla tudi Anica domov na dopust in bo sporočila, da si pisal tudi meni; tako upam, da bodo čisto pomirjeni, če morebiti nisi domov nič pisal.“ (Ljubljana, 11. junija)

Tako je mater razjedala skrb za mojo varnost še na smrtni postelji, skoro dvajset let potem, ko so brate pokrili še danes neznan grobovi.

Iz iste zaskrbljenosti za mojo varnost je bila mati zadovoljna.

da sem zunaj v svobodi, čeprav je bila ena največjih njenih želja, da bi me še videla.

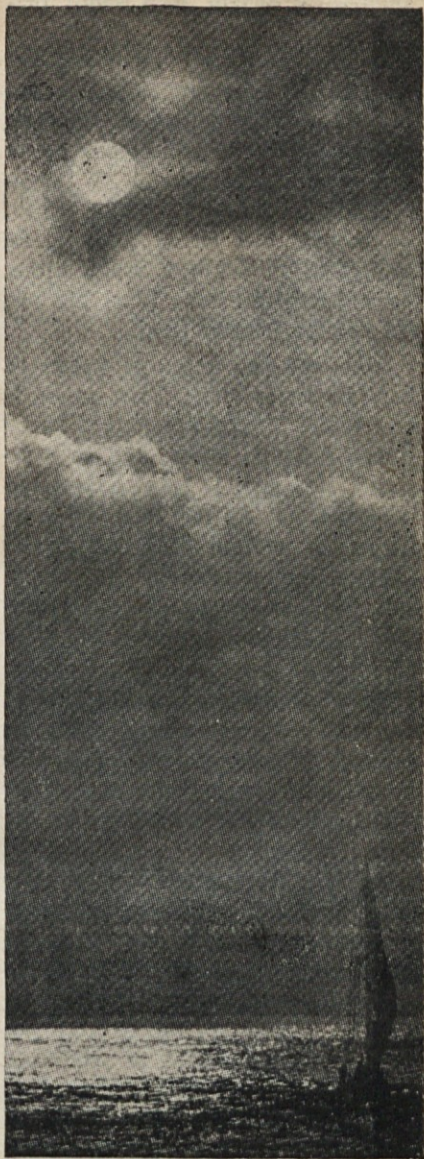
V pismu za novo leto 1955, skoro deset let po mojem slovesu in ločitvi od domovine, mati med drugim razmišlja: „Včasih se zamislím, da bi Te vsaj še enkrat videla, kako si sedaj. V cerkvi, ko je blagoslov, Te vselej vidim v duhu in Ti blagoslov pošiljam... Danes 8. decembra bomo imeli tudi zvečer mašo, ker je Marijino leto. Srčno pozdravljen! — Zbogom — Antonija.“

To je najstarejše pismo, ki ga imam od matere in je bilo nekje založeno ter je tako ušlo uničenju. ko sem pospravljaj staro pošto, ki se mi je bila preveč kopičila. Kaj bi dal danes za vsa uničena!

Kljub želji po svidenju, pa mi je v drugem pismu, ki ga hranim, odkrito svetovala, naj se še ne vračam domov.

Stanovski tovariš me je namreč v pismu napak razumel, kot da želim domov, ko sva si dopisovala o nekem skupnem delu v preteklosti. Mati je zvedela za to njegovo mnenje, pa mi je odkrito pisala nekako takole: „Gospod ... je rekel, da se misliš vrniti domov. Stori, kot veš, da je prav. A jaz mislim, da ne bi bilo prav, da bi se že vrnil...“

Nekoč v tistih letih sem materi v pismu priložil tudi svojo priložnostno fotografijo, ki mi je bila ravno pri roki in kot smo si jih



Spomin iz Slovenije

snemali v družbi med seboj prijatelji.

Splošno sem se prav dobro počutil in bil tudi prepričan, da napravljam vtis zdravega človeka. Pa me je kmalu presenetilo njeno vse zaskrbljeno pismo. V njem toži, da nisem videti prav zdrav, da moram biti nekaj bolehen, da najbrž ni tu pravega zraka zame, da naj mislim, kako bi si kje našel kak bolj zdrav kraj...

Mati me pač dolgo ni videla in tudi ne moje slike. Leta so medtem tekla. Morda res tudi slika ni delala dobrega vtisa, kar se rado zgodi. Kaj sem ji hotel odgovoriti drugega, kot da pač leta tečejo in da se je medtem tudi ona precej postarala na slikah, ki mi jih je bila poslala, in da se sicer kar dobro počutim in naj bo brez skrbi.

Drugo materino pismo, ki ga ne najdem več med njeno pošto in sem ga vsekakor uničil, izdaja njeno nekdanjo sanjo, kako bi me preskrbela še nekoč v bodočnosti, ko bom duhovnik.

Bil sem že v semenišču pri nekako dvajsetih letih starosti. Moja deset let mlajša sestra Anica je bila takrat še otrok. Imela je prijateljico iste starosti, sosedovo Tončko. Vedno sta bili skupaj, povezani bolj kot sestri, in predvsem prepevali, prepevali kot dva slavčka, da je bilo veselje, nekatere pesmi že takrat dvoglasno. Vsak ki je mimo šel, je moral prisluhniti nežnim otroškim glasovom.

Med seboj sta bili dogovorjeni — to je seveda bilo nesporno — da kadar bosta veliki, bo sosedova Tončka šivilja, naša Anica pa „kuharica pri Ivanu“.

Anica je bila tih, nežen, skoro nekoliko boječ otrok, pa pridna, med nami otroki takrat najboljša pevka in po tem čisto po mami. Že tedaj je kazala posebno veselje za kuho in gospodinjstvo. Mama jo je med nami posebno rada imela — morda je potrebovala kot dete posebne nege — in morda ji je ona vzbudila misel na to, da bi bila nekdanj „kuharica pri Ivanu“.

Sestra Anica je danes doma sredi življenja in se ji morda godi holje, kot bi se ji kdaj pri meni. Jaz pa bivam tostran oceana med tujimi ljudmi v novem svetu in mi drugače tudi ni slabo, kolikor pač daleč od domovine človeku more dobro biti. Vsak vse mogoče sreča v življenju; nekateri se pritožujejo nad ledenimi srci in temnimi dušami, ki se jim niso mogli izogniti, pa naj so še tako iskreno odpirali srce v plemeniti dobroti. Jaz pa sem doslej srečaval tudi toliko iskrene naklonjenosti, da me je včasih spraševal, kako sem to zaslužil. Ali je morda imele preroški pomen že tisto blago doživetje ob italijanskem „carabinieri“ v Udinah takoj prve dni moje hegunske poti? Bil sem lačen in sem si zaželel kos kruha. Koga sem hotel vprašati na cesti, če ne njega, kje bi mogel zame-

ujati cigarete za kruh. „Samo trenutek“, je dejal kratko in odšel v bližnjo hišo, ki je najbrž bila njegova. Prinesel je polovico velike štruca dišečega belega kruha, kot ga že nisem bil videl, kaj šele okušal, v domovini vsa leta vojske. „Vzemite, gospod“, je govoril, ko prevzet nisem prišel do besede, „da boste vedeli, kdaj ste prišli v Italijo!“ O cigaretah kot užajen ni maral niti slišati in je nazadnje pristal: „Vzamem eno, da vam ustrezem“. Kdo je velik, kdo zasluži spomenik? Vsi blagoslovi temu italijanskemu karabinierju, naj še živi ali je že mrtev!

Ta dobra srca, ki sem jih tudi v tujini srečal toliko in mi nadomeščajo dobroto pokojne matere, sem prepričan, spremlja zato iz večnosti njen blagoslov.

Na mamine sanje in načrte, da bi mi preskrbela kot duhovniku pozneje kuharico, so me spomnile pred leti kot mimo grede zapisane besede v omenjenem njenem pismu. Pravi, da je včasih gojila željo, da bi naju, sestro Anico in mene, „v življenju videla skupaj, pa je vse drugače prišlo“.

Razmeroma zelo malo poznam sestro Anico. Sem ravno že odšel od doma na šolanje, ko se je rodila, in me ni bilo doma, ko je doraščala. Znanci domačini pa, ki jo dobro poznajo, pripovedujejo, kako odlična kuharica da je. Ne bi se mi tedaj, ko bi se bilo vse srečno izšlo po mamini zamisli, slabo godilo.

Pa mi ob tem slika domišljija, kako bi bila srečna mama, kadar bi še ona prišla. Bila bi blizu cerkve in pri svojih najdražjih. Morda se ji je kdaj v njenih sanjah o lepi bodočnosti le porodila ta skrita misel, pa je po božji volji „vse drugače prišlo“.

Ko je ata padel na domačem dvorišču pod komunistično kroglo, smo mu otroci na spominsko podobico zapisali: „Bog je hotel, da je do konca trpel za svojo družino, ne da bi dočakal zasluženi počitek in okusil hvaležnost otrok v starosti“. Mama je sicer dočkala precejšnjo starost, a tudi njen delež je bilo le trpljenje.

Koliko družinske sreče so nam uničili ti časi, koliko tihih sanj in lepih upov, pa nam namesto tega natočili bridkih razočaranj, dali strtih src, nas potopili v morje trpljenja.

To, kar od vsakega človeka zahtevamo, je, ne morda, naj bo umetnik, učenjak, gospodarstvenik, marveč naj bo, pa naj živi v kateri koli dobi, naj vrši kakršen koli poklic, zavzema kakršen koli družbeni položaj, naj bo, to pa za vsako ceno in brezpogojno, naj bo dober človek, plemenit značaj in poštenjak.

VIOLINIST NA STREHI

EL VIOLINISTA EN EL TEJADO

Slovenski gledalec bo spremljal ta film, ki se imenuje sicer glasbena komedija, pa je dejansko ganljiva drama, s posebno zavzetostjo, ker bo videl nekatere podobnosti z našo slovensko izseljenško problematiko.

Severnoameriški film *Fiddler on the Roof*, ki traja 190 minut, razvija pred nami zgodbo judovske družine, ki živi borno življenje v ubožni vasi Anatevka v Ukrajini v začetku tega stoletja. Kmečke judovske kolonije so tedaj živele neprestano ogrožene zaradi nestrpnosti carskega režima, kot so tudi še danes judovske skupine v sovjetski Rusiji izpostavljene zatiranju s strani komunističnih veljakov.

Glavni junak zgodbe je mlekar Tevje. Ima nekoliko gospodovalno ženo Golde ter petero hčera, tri od njih že godne za možitev. Družino vzdržuje z razprodajo mleka. Ima pa neuklonljivo in neizčrpno voljo do življenja, značilno za njegovo raso. Ni vase zaprt človek, narobe: svoje bridkosti in radosti razklada sproti ljudem. Govori tudi z Bogom, ga pregovarja, včasih mu celo malo poočita. Ob vsaki priliki citira biblijo, včasih seveda po svoje.

Ženitna posredovalka preskrbi

snubca za starejšo hčerko Tzeitel. Starega vaškega mesarja, boga tega vdovca Lazarja Wolfa, pa nevesta ne mara, saj je na skrivaj zaročena z revnim krojačem Motelom. Tevje in Golde le stežka privolita na to zakonsko zvezo. Zavedata se, da sta s tem začela popuščati glede na tradicijo, katere pomen poudarja Tevje ob vsaki priložnosti. Do tedaj so redno izbirali življenjske partnerje svojim otrokom starši.

Perčik, mlad revolucionarni študent iz Kijeva, osvoji srce druge hčerke, Hodel, ki sklene iti za njim v Sibirijo. S težkim srcem pristane oče na to ločitev in to zvezo.

Tretja hčerka, Čava, si izbere za fanta in moža Fedko, sina ruskega pravoslavnega popa. Ko njen oče Tevje sploh noče o tem nič slišati, pobegne od doma in se poroči brez njegovega privoljenja. Oče jo zavrne in noče nič več vedeti zanjo.

Nastopi pa še nova preskušnja. Carski dekret ukaže, da se morajo vsi judovski prebivalci izseliti iz vasi v treh dneh. Nekaj svojega imetja povežejo v cule in v žalostni procesiji zapuščajo po blatni poti in v mračnem jutru dom in rojstno vas ter se razhajajo v

neznane kraje in nasproti novemu, nepoznanemu življenju. Ob pogledu nanje človek nehote pomisli na našo lastno begunsko usodo. Za Tevjem in njegovo družino gre gugajoč se v kratki razdalji skrivnostni goslač s strehe, ki razbira s strun svojo žalostno, melanholično, večno melodijo.

Podoba violinista na strehi sredi meglenih pokrajin se nakazuje na nekaterih slikah rusko-judovskega slikarja Marca Chagalla. To mistično židovsko figuro omenja v svojih spisih tudi humorist in pisatelj Šolem Alejhem, rojen v židovski vasi v Ukrajini l. 1859. Po njegovih spisih je priredil Joseph Stein najprej odrsko delo, nato pa še filmski libreto.

Tradicija, narodna izročila, šege in navade, to poudarja Tevje in iz tega živi. Po zaslugi tradicije človek ve, kdo je in kaj hoče. Brez tradicije bi naše življenje težko lovilo ravnotežje, kot ga težko lovi goslač na strehi, da se ne prekucne na tla. Tradicija narakuje, naj oče odloča glede poroke otrok in da naj sleherni išče življenjskega druga med svojimi, med pripadniki iste vere in rase.

Vendar Tevjeve hčerke druga za drugo prelamljajo tradicijo. Vase zaprti, stari patriarhalni red se rahlja. Krhajo ga vplivi obdajajočega okolja, ki je drugačno.

Film je pravi spektakel, dobro tilman in še boljše igran. Mlekarje Tevja igra izraelski igravec Topol.



Tutte Lemkov
v vlogi violinista
na strehi

Njegov lik je polnokrven in nepozaben. Šel bo v galerijo značilnih človeških likov. Zapovrstjo je nežen in igrav, prešeren in premeten, razposajen in razboljen, objesten in rezek. Lok njegovih razpoloženjskih nijans je obširen in raznovrsten ter vseskozi prepričljivo avtentičen. On je steber filma, ki pritegne koj spočetka pozornost publike nase in jo obdrži vse do konca.

Tudi ostale igralce je direktor Norman Jewison vodil s spretno roko. Ustrezno maskirani in s primernimi kostumi ter odličnim igranjem tvorijo toplo človeško skupnost. S priostrenim filmskim čutom so izdelane zlasti množične scene, kot so ples Judov in Rusov v krčmi, poročno slavje, ki ga brutalno prekine vojaštvo, ter zabavne surrealistične sanje Tevja in Golde. Čagajlan, simbolični violinist, ki igra na svoje gosli v začetku zgodbe, v urah trpljenja, po pogromu in še na koncu, je kot glas upanja, ki se ne zgubi ob nobeni preskušnji, in glas tradicije, ki se le ohranja kljub vsemu.

Splošno ozračje filma je melanholično, sem pa tja imamo pa prave izbruhe veselja. Scenografija je posrečena, koreografija odlična. šibka pa je glasbena partitura. čeprav je orkestrska izvedba mojstrska, nastopi virtuoza Isaaca Sterna v vložkih goslača pa pravo razkošje. Delo je seveda ugoden prikaz judovstva in njegove pro-

blematike, vendar prerašča ozki rasni okvir v splošni človeški.

Slovenski človek v begunstvu in izseljenstvu bi tudi rad ohranil vsa narodna izročila in vse duhovne vrednote, ki jih je prinesel s seboj. Posredoval bi jih tudi rad svojim otrokom in vnukom. In prav ima. Zato ga boli v dnu srca, če opazi, da sin in hči vsega tega ne cenita dovolj in se našemu življenjskemu slogu odmikata.

Še posebno boleč primer so tudi za nas narodno mešani zakoni. Ali imajo starši pravico, da jih zabranijo? Imajo pravico in dolžnost, da svetujejo in priporočajo svojim otrokom zakonsko zvezo med domačimi ljudmi. To iz dveh razlogov. Prvič, ker je bolj verjetno, da bo slovenski človek lažje dosegel zakonsko in družinsko srečo ob domačem življenjskem drugu. Drugič pa, ker je naš človek v narodno mešanem zakonu praktično izgubljen za našo skupnost in naš narod. Zadnjo besedo pa ima seveda vsak sam, ker je zakon višja dobrina kot narodnost in ker je družina pred narodom.

In tako kot se je judovski narod mogel ohranjati navkljub vsem preganjanjem in kljub temu, da je v veliki meri raztresen po skoraj vseh deželah sveta, upamo, da se bo ohranjal naš rod še dolgo časa tudi na tujem in ohranjal tudi vse tiste duhovne in kulturne vrednote in značajne lastnosti, ki so značilne za slovenskega človeka.

J. Š.

Pater Leppich razlaga sv. pismo

Iz sv. evangelija po Mateju

1. jun. 26, 36-46. Težje je prenašati osamljenost v trpljenju kot pa trpljenje sólo. Poznaš koga, ki mora sam trpeti — brez domačih, brez prijateljev?
2. jun. 26, 47-56. Noben „teden nasmeha“, kot imajo ponekod navado, nas ne more naučiti sprejeti ravnodušno zlobo ali prevaro. V tem more biti samo Kristus naš Učitelj. Išči njegovo bližino v urah zapuščenosti, razočaranja!
3. jun. 26, 57-68. Kadar so verni sojeni na ljudskih sodiščih z vsem pompom — zaradi verskega prepričanja — tedaj je molk njihova največja zmaga. Ampak mi, ki smo priče, kako Satan znova obsoja Boga v naših bratih, pa ne smemo molčati.
4. jun. 26, 69-75. Porazna bilanca: izmed majhne Jezusove družbe ga eden izda in drugi zataji. Nikogar ne obsojamo, če opeša v veri ali v življenju — Kristus je vse potrpel in odpustil.
5. jun. 27, 1-10. Juda je prvi samomorilec med kristjani. Na tisoče jih je sledilo njegovemu zgledu, ker jim je manjkalo ponižnosti, da bi se spreobrnili. Molimo za tiste, ki nameravajo napraviti samomor danes, to noč.
6. jun. 27, 11-20. Podleži in hujskači so vedno bolj dobrodošli med podivjano drhaljo, kot pa prepričani kristjani — nadležni zaradi doslednosti in zvestobe Bogu ter Cerkvi. Smo na strani teh zadnjih?
7. jun. 27, 21-25. Molimo za judovski narod, ki je bil toliko stoletij izvoljeno ljudstvo.
8. jun. 27, 26-31. Kristus se ni strahopetno umaknil — in ti? Pre-našaš korajžno, ponosno — posmehovanje svojih sodelavcev na račun tvojega poštenega zakonskega življenja, na račun številne družine, na račun nedeljske maše?
9. jun. 27, 32-38. Cerkev je Kristusovo skrivnostno telo. V njej se nadaljuje njegovo trpljenje. Še danes trpijo njeni — njegovi — udje zadaj za bodečo žico, v bunkerjih, na prisilnem delu. Morda že pozabljava na to? Nama je vse to celo le nadležen spomin?
10. jun. 27, 39-44. Odmev tega bogokletnega sramotenja se sliši v komunističnih ječah, kjer so duhovniki, verniki in škofje pomešani z zločinci. Daj jim, Gospod, stanovitnost do konca!

11. jun. 27, 45-50. Zmeraj, kadar naredimo znamenje križa, se spominjamo Kristusove smrti. Včasih bi bilo boljše, da bi se manjkrat prekrižali, pa tedaj z večjim spoštovanjem.
12. jun. 27, 51-56. Žene, ki bi vztrajale ob križu, so nam prav tako ali še bolj potrebne, kot pa možje, ki povzročajo bučna vojaška ali sindikalna gibanja. Marija, močna žena ob Sinovem križu — bodi vzor krščanskim materam in ženam!
13. jun. 27, 57-61. Kristus je bil rojen v tujih jaslicah na tujem in pokopan v tujem grobu. Ničesar ni imel za svojo lastnino. Pohlep po bogastvu in krivično kopičenje bogastva nam zapirajo pot do Boga.
14. jun. 27, 62-66. Vsaka laž in zvijača strohni z jezikom vred. Tudi v Leninovem steklenem sarkofagu. On je obmolknil — a za seboj je pustil črno sled protiverske zmote. Bo z nami vred strohnelo pričevanje za resnico — ali pa bomo pustili med živimi svetlo stezo Resnice in Ljubezni?!
15. jun. 28, 1-10. Kot plačilo za zvestobo so žene prve prejele novico o vstajenju. Kako smo zvesti, kadar je stanje brezupno?
16. jun. 28, 11-15. Danes se laž širi in vzdržuje z denarjem. Nobena prevara ni tako neumna, da bi ji vsaj kdo ne nasedel. Smo nepodkupljivo zvesti resnici?
17. jun. 28, 16-20. Tisoči misijonarjev tudi danes učijo in krščujejo vse narode, na vseh koncih sveta. Saj jim je Kristus dal oblast — ves svet je božja last. Če sami ne gremo v misijone, spremljajmo delo misijonarjev z ljubeznijo in z denarjem, posebno z molitvami in s trpljenjem — s tem in samo s tem je namreč Kristus svet odrešil!

Iz pisma sv. Pavla Rimljanom

18. jun. 1, 1-7. Sv. Pavel se zaveda svoje majhnosti — zato je ponižni služabnik; a se tudi zaveda časti in odgovornosti pri prinašanju Kristusa ljudem. Mi pa pogosto lovimo naslove in priznanje ljudi in zanemarjamo krščanski poklic, ki bi res dal pravo ceno in dostojanstvo našemu življenju.
19. jun. 1, 8-15. Naša pisma so večkrat le pisano klepetanje, če jih primerjamo s Pavlovim „rudnikom duhovnosti“. Si kdaj pomislil na apostolat po pismih?

20. jun. 1. 16-17. Kdor misli, da že ni več potrebno živeti iz vere in po veri, je kakor tisti, ki gradi hišo na pesku.
21. jun. 1. 18-25. Satan zmaga tedaj, kadar mu uspe postaviti stvar nad Stvarnika. Ali ima Bog res prvo mesto v vsem tvojem življenju?
22. jun. 1. 26-32. Kdo pomisli, da moderne popevke zelo pogosto ploskajo zablodam, ki jih Pavel biča in bi jih tudi danes obsojal? Imamo sami ali naši otroci gramofonske plošče z umazanim petjem?
23. jun. 2. 1-4. Nikogar nimamo pravico obsojati. Vsem smo dolžni pomagati z molitvijo, z odpovedmi in z zgledom.
24. jun. 2. 5-11. Bog ne pozna razlikovanja, kot ljudje smo pred njim vsi enaki. Še več: pred Bogom ima večjo vrednost nepismen v milosti božji, kot pa protiverski učenjak, kateremu ljudje postavljajo spomenike, pa ne vedo, da je pred Bogom kot nedokončan lik — manjka mu tisto, kar je edino potrebno!
25. jun. 2. 12-16. Noben bančni račun, ne ministrsko priporočilo, nam ne more odpreti vrata nebes, ampak edinole Boga ljubeče srce. Kakšna tolažba! Isti Bog bo sodil gospodarja in delavca, japonskega kulija in severnoameriškega petrolejskega magnata.
26. jun. 2. 17-24. Tudi današnji kristjani s pohujševanjem onečašamo božjo podobo v svetu in izzivamo delovanje že itak Cerkvi nenaklonjenih struj in gibanj. V čem sem morda tudi sam komu v pohujšanje, Bogu in Cerkvi pa v škodo?
27. jun. 2. 25-29. Ni zadosti, če smo samo „polakirani kristjani“ z zmaličeno moralo. Stari človek mora umreti! Samo tako bomo sposobni napraviti iz sebe novega človeka po božjem načrtu.
28. jun. 3. 1-8. Krivda kliče prekletstvo in kazen. Šele po razodeti božji ljubezni moremo govoriti o „srečni krivdi“. Zahvalimo se Bogu, da nas vodi za roko k zveličanju, kljub ponovnim padcem v greh.
29. jun. 3. 9-20. Nihče se ne more zveličati sam po sebi, brez božje pomoči. Celó sv. Peter in Pavel — katerih god danes praznujemo — sta čutila grenkobo padca. Samo Kristusova ljubezen ju je rešila.
30. jun. 3. 21-31. Ta je znani odstavek, ki je pogubil Lutra in sprožil protestantsko obnovo. Prosimo Svetega Duha za združenje vse Cerkve.



Pisatelj Karel Muser – mladini

V nedeljo, 16. aprila, je pisatelj Karel Mauser nad dvestotim dekletom in fantom iz Velikega Buenos Airesa, zbranim po mladinski maši na zveznem sestanku SDO in SFZ v Slovenski hiši, za uvod razgovora povedal tele misli:

Vsi nosimo v sebi hrepenenje po harmoniji, po soskladju, posebno še mlad človek. Želimo soskladiti teorijo in prakso, telesne dobrine z duhovnimi in čas z večnostjo. Hrepenimo po neki popolnosti. Mislim, da je to najlepše, kar mlad človek more imeti.

Ko gledamo v življenje okrog nas, vsi vemo, da ni lahko. Čas postaja težji in težji, skrbi ga delajo svinčeno težkega. Toda kljub vsemu je hrepenenje po harmoniji isto, morda prav zavoljo težkih časov globlje in močnejše.

Mislim, da ni toliko važno, kaj nam življenje daje. Veliko važnejše za našo duhovno rast je, kaj smo mi v življenje vtisnili. Življenje je bogatejše zavoljo tistih ljudi, ki znajo dajati, ne samo sprejemati, ki znajo navduševati, ne le v potrtosti sprejemati tolažbo. Bogato je zavoljo tistih ljudi, ki so pripravljene nuditi ramo v oporo šibkim, ne le iskati drugo ramo za oporo sebi.

Mlad človek je poklican, da izžareva ne samo mladost in neugnanost, poklican je za upanje tistim, ki odhajajo z javnega pozorišča, poklican za znamenje dvomljivcem in nergačem.

Vsi moramo biti na jasnem, da je velika vrednost našega življenja v tem, da bogatimo življenje drugim. Če ni tega, če je naše življenje le narcistično gledanje vase, to sploh ni resnično življenje.

Je le grabljenje za urami in dnevi, ki postanejo nazadnje le monotono nizanje drobcev časa.

Kakor je ljubezen lepa zavoljo tega, ker tisti, ki ljubi, želi ljubljenu dati vse, kar ima, prav tako bi moralo biti z mladim človekom, ki hoče svoje mlado poslanstvo izvršiti. Dati vse, da bi bilo lepše v skupnosti, da bi se lažje premostile težave, ki jih življenje v skupnosti prinaša. Če nimamo tega odnosa, če se svoje mladosti samo veselimo in jo živimo brez haska za skupnost, potem je vaša mladost mrtva ob vseh rožah in ob vsem soncu.

Mladost je bogata samo tedaj, če se razdaja, če more z medom polniti satje rodu, ki odhaja.

Mladost je norost. Lahko drži ta stari rek, toda gotovo drži tudi ta, da je mladost ogenj in upanje in bodočnost.

Vesel sem, da vas toliko vidim. Vem, da tudi v vas marsikdaj pridejo vprašanja: Ali je vredno? Kako dolgo? Le počemu?

To so vprašanja mladosti, vsake mladosti, posebno še mladosti, ki cvete na tujih tleh.

Dragi moji, mladost je žuborenje tistih sil, ki so nekoč vrele iz rodu pred vami in nazarensko bridko bi bilo videti, če bi vaša mlada sila izginila v pesku. Naj vaša mladost poje o harmoniji, po kateri naša duša hrepeni in naj presaja to harmonijo v skupnost, da bo boljša, svetlejša in pripravljena še za dolgo življenje.



Dekliški sekstet
iz Ramos Mejije

ker
te ljubim



**Življenje piše
najganljivejše zgodbe,
samo treba jih je
znati brati**

Olga in zvonovi

Ko je prišla v vas, je Olga poiskala prenočišče. Svetovali so ji družinsko hišo, kjer si je najela sobico.

Čez kako uro je bila že nazaj na gozdni jasi. Friderik je nepremično ležal na trati in gledal v nebo, ki se je bledilo. Nad gorami se je prižgala prva zvezda. Iz šotorov ob jezeru se je slišala prijetna glasba. Modro temno nebo je objemalo pokrajino v čudovito globino.

Olga je obstala ob Frideriku in čakala. Vendar on je molčal, kakor da ni opazil njene navzočnosti, niti pogledal je ni.

„Friderik, prosim te, ne bodi užaljen. Poskušaj razumeti. Boljše je, da spim v vasi. Jaz vem, kaj moram storiti v dobro najine ljubezni.“

Grizel je steblo trave in ni ji odgovoril.

Drugo jutro je Olga zgodaj vstala in šla do gozdne jase. Friderik jo je že pričakoval pred šotorom. Zakuril je ogenj in Olga je pripravila kavo. Skupaj sta zajtrkovala. Pozvonilo je, ker je bila nedelja, je vabilo k maši.

„Pridi, Friderik, greva v cerkev,“ ga je povabila.

„In najine stvari? Kdo bo medtem pazil?“ je godrnjaje vprašal.

„Hitro bova vse skupaj spravila v avto, ki ga lahko zakleneva. Zato porabiva le nekaj minut.“

Brez upora ji je sledil.

Mala, preprosta vaška cerkvena je bila napolnjena. Veliko je bilo turistov.

Pričela se je daritev svete maše. Potem je duhovnik prebral evangelij in nadaljeval s pridigo. Govoril je preprosto, kakor bi nagovarjal osebno vsakega posameznika. Frideriku se je zdelo, da je govoril prav-njemu.

„Kdor ne odpre Kristusovega evangelija, ki bi ga vodil v življenju, pade v past hudobnega duha. Kdor ni pozoren na božjo besedo, zapade sovraštvu,“ je nadaljeval duhovnik. „Kakor v Kristusovem času v Jeruzalemu, tako tudi danes in danes še bolj kakor takrat, so narodi med seboj ločeni zaradi nespোরazuma. Prava ljubezen, ljubezen, ki izbrsti iz božjega duha, je edini jezik, ki ga lahko razumejo vsi ljudje, ne glede na njihov izvor. Podobno kakor med človeštvom je tudi med posamezniki. Ljubezen, most med ljudmi in med narodi. Ustvarja med njimi pravo zvezo in je temelj za pristno življenje v skupnosti. Vendar ta ljubezen mora biti resnična, pristna, ne zaprta in sebična. Ne sme se pretopiti v igračkanje in prehodne strasti, marveč mora rasti v dobri volji in z žrtvami. Samo tiste osebe, ki se znajo odreči svojim trenutnim užitek in strastem, same tisti so zmožni resnično ljubiti.“

Sveta maša se je končala. Med veselim pritrkavanjem zvonov so ljudje zapuščali cerkev. Friderik je prijel Olgo za roko in počasi sta odšla po vaški cesti do jezera, ki se je svetlikalo v toplih sončnih žarkih. Zavila sta po stezi v hrib proti gozdu. Predno sta prišla do avtomobila, se je Friderik ustavil. Globoko je pogledal Olgi v oči in se ji je nežno nasmehnil.

„Olga, veš, prav si imela.“

Pogledala ga je, stresla svojo glavico in njeni plavi lasje so se v soncu svetlikali kakor zlato.

„Friderik, sedaj vidiš, da te ljubim in ljubezen ima vedno prav, če je resnična, pristna.“

Na cerkvenem stolpu je bila ura. Friderik je štel.

„Točno deset.“

„Ne bodi vendar tak realist,“ je vzkliknila. „Danes je vendar ura brez pomena.“

„Kako?“ Friderik jo je vprašujoče pogledal.

„Jasno, zvonovi oznanjajo ure, to je važno. Oznanjajo pa tudi važne dogodke, Gospodove praznike in to je važnejše.“

Te Olgine besede so se mi zdele velika resnica. Zvonovi so božji glas. Po njihovem pritrkavanju pride do naših src velika božja ljubezen, ki hoče voditi naše življenje k dobroti, luči in sreči.

Važno je, da ura dobro deluje. Važnejše, neprimerno važnejše pa je, da je naše življenje v pravi harmoniji z Bogom.

Ubog in izgubljen je človek, kadar se ritem njegovega življenja loči od božje ljubezni. Sam si izbere svoje praznike kakor zaljubljeni, za katere je vsako srečanje praznik. Vendar, če se ljubljena človeka vidita vsak dan, bodo njuna srečanja izgubila prazničnost in veselje zблиžanja. Strast njunih mladih src in prekipevaljoča čustva hočejo imeti vedno prvo in zadnjo besedo. Tak zaljubljenec je zmožen storiti kar koli, celo žrtvovati svoje lastno dobro in svojo lepo prihodnost. Niti dobrotna beseda, niti mirno svarilo ne zaležeta, da bi resno premislil svoj položaj.

Pri tem razmišljanju sem se spomnila Helene. Pa o njej prihodnjič. Otto Goldmann — M. Mt.



Za vsak dan

Starši želijo od svojih otrok predvsem to, naj se imajo radi, naj se ne tožarijo, naj si med seboj pomagajo, naj si odpustčajo in naj marljivo skrbijo za svojo prihodnost.

Sreča, ugled in medsebojna ljubezen otrok je največje plačilo in najlepša počastitev za starše.

DA SE BOŠ LAŽJE SPOVEDAL

Prva zapoved: Ljubi Gospoda, svojega Boga!

Dam v svojem življenju Bogu isto mesto, ki ga zasluži? Me je kdaj sram, da sem kristjan? Študiram krščanski nauk? Se izogibam tistih priložnosti, ki bi škodovala moji veri? Molim vsak dan vsaj nekaj? Hodim redno k spovedi in k obhajilu? Se za to dobro pripravim in zahvalim?

Druga zapoved: Spoštuj božje ime!

Sem izgovarjal ime Boga, Jezusa, Marije in svetnikov vedno s spoštovanjem in kadar je bilo potrebno? Sem v jezi preklinjal in kličal Boga za pričo? Sem delal prazne obljube? Ali brez potrebe prisegal?

Tretja zapoved: Posvečuj nedelje in zapovedane praznike!

Sem šel vsako nedeljo k maši? Sem bil pri celi maši? Sem skušal biti tudi s srcem v cerkvi, ali pa samo na zunaj, ker moram iti v cerkev? Sem v nedeljah brez potrebe dalj časa delal, morda zaradi denarja? Sem v nedeljah več molil, bral, ali pa sem ves prosti čas zapravil za zabavo?

Četrta zapoved: Spoštuj božje namestnike!

Sem bil prijazen do staršev? Sem jih ubogal, takoj, z dobro voljo? Sem jim z veseljem pomagal? Sem spoštoval duhovnike? Sem spoštoval predstojnike v šoli ali v služ-

bi? Sem bil prijazen s tovariši v šoli ali v službi?

5. zapoved: Ljubi življenje bližnjega!

Sem komu želel kaj hudega? Sem bil komu nevoščljiv? Sem koga sovražil ali bil hitro zamerljiv, sem hitro odpustil? Sem povzročal prepire, žalil z besedo, kdaj koga udaril? Sem dajal vedno dober zgled? Sem bil postrežljiv doma, v službi, v šoli, v družbi, v organizacijah?

6. in 9. zapoved: Spoštuj svoje in telo drugih!

Sem bil čist v mislih in željah? Sem bil čist v pogledih, v branju, v zabavah: TV, kino, revije? V govorjenju? Sem se izogibal slabe družbe? Sem bil sramežljiv v obnašanju? (Dekleta sramežljiva v obleki, v vedenju?) Sem se izogibal grešnih priložnosti? Sem molil v skušnjavah za čistost?

7. in 10. zapoved: Spoštuj lastnino drugih!

Sem kradel? Sem vrnil ukradeno ali poravnal škodo? Sem delal večje kupčije brez vednosti staršev? Nisem pazil na sposojene stvari?

8. zapoved: Spoštuj resnico!

Sem lagal? Sem brez potrebe opravljal — govoril o resničnih napakah drugih? So drugi trpeli škodo zaradi mene? Sem goljufal? Sem obrekoval — lažno slabo govoril o drugih? Sem popravil storjeno škodo?

V DRUŽINI

MATI – TOLAŽITELJICA SVOJIH OTROK

Kadar se v zrelih letih otožno oziramo nazaj na svoja otroška leta, se nam zde, da so bila kot majhen raj na zemlji. Kdor pa se skuša vživeti v otroka, z njim intimno sočutiti, ta bo kmalu ugotovil, da imajo tudi otroci svoje skrbi. Seveda si odrasli mislimo, češ ko bi imel jaz samo takšne majhne otroške skrbi, bi jih pač smeje prenašal in premagoval. Že, toda kdor tako govori, pozablja, da so otrokove majhne skrbi zanj prav tako težke in nadležne, kot so za odrasle ljudi njihove velike skrbi in težave. Velikost težav se meri po tistem, ki jih mora prenašati, ne toliko po tem, kakšne so same v sebi. Za slabotna ramena so majhna bremena sorazmerno prav tako težka kot za močna ramena velika bremena.

Res pa je, da ima otrok pred odraslimi v tem oziru dvojno prednost. Najprej otrok razmeroma hitro pozabi svoje težave. Ne vtisnejo se mu tako globoko v dušo in spomin, kot nam odraslim, katerim se težave takorekoč zarežejo v spomin in zlepa ne izginejo iz njega. Z otrokovo dušo je kot z njegovim obrazom. Če je otrok vesel, to veselje odraža na obrazu. Prav tako, če je žalosten, se mu ta žalost pozna na obrazu. A ne eno ne drugo ne pusti trajnih sledi na njegovem obrazu. Pri odraslih je drugače. Z leti postajajo vtisi na našo dušo vse globlji, zato počasi začne puščati v našem obrazu svoje sledi. Poteze na obrazu so priče notranjega zadovoljstva ali pa obratno sledi življenjskega trpljenja, žalosti in nezadovoljstva.

Druga prednost, ki jo imajo otroci pred odraslimi, je ta, da navadno dobijo koga, pri komer lahko najdejo tolažbo za svojo žalost in skrb. Nesreča, zaupana bližnjemu, je veliko manjša, kot da bi naš tolažnik vzel nase polovico naše nesreče. Še več, zaupana prijateljski osebi lahko rodi občutek varnosti in osrečujoče ljubezni.

Dobra mati je vedno tudi dobra tolažnica. Mati-tolažnica je ena najbolj osrečujočih otrokovih doživetij. Odraslim je življenje pogo-

sto zato tako težko, ker moramo nositi svoje težave sami, ker nimamo človeka, kateremu bi jih mogli prijateljsko zaupati. Moramo jih nositi sami. Te postanejo naravnost neznosne, če smo povrh vsega zgubili še praktično in živo vero v Očeta, ki je v nebesih. Otrok pa ima svojo mater, ki ga zna potolažiti. In kako dobro zna mati tolažiti!

Mati pa ne tolaži samo z besedami, temveč tudi s svojim telesom. Pritisne otrokova lica k svojemu obrazu; toplota materinega telesa potolaži žalostnega otroka. V dotiku z materinim obrazom in ob toplini njenega telesa čuti otrok vso ljubezen njenega materinega srca. Obenem mu da občutek varnosti, ki ga otrok posebej v žalostnih trenutkih potrebuje. Kot da bi mu govorila: Vidiš, otrok, pri meni je vse dobro, tu si na varnem!

Otrok je zelo nesrečen, če nima koga, ki bi ga tolažil. Ni nujno, da je to vedno mati, a nihče ne zna tolažiti tako učinkovito kot prav mati, pač zato, ker nihče ne ljubi otroka tako globoko in zares kot prav mati. Zato si nobena mati tudi ne bi smela vzeti te osrečujoče naloge. Ona bo otroka peljala k zdravniku, ona bo bdela pri bolnem otroku, mu bo pihala v opekli prstek — in otroku se bo kmalu skozi solze prikazal na ustnicah srečen smehljaj. Ko mati ustavi s svojo slino kri otroku, ko mu z usti srka osin strup iz ranice, tedaj otrok čuti svojo mater in mati svojega otroka. In še tedaj, ko je bolečina tako velika, da je božanje matere ne more popolnoma premagati, tudi tedaj bo materina tolažba velikega pomena, ko bo pritisnila otroka na svoje srce in z njim delila bolečino in jo tako vsaj nekoliko ublažila.

Tolažbe pa ne potrebuje le majhen otrok, ampak tudi že odrasčajoči v šolski dobi. Včasih se vrne iz šole s slabim redom. Bolj kot njegov odrasli brat, gimnazijec, čuti on, šolarček, nesrečo slabega reda. Precej časa mine, da preboli takšen slab red. Otroci, ki jim v šoli ne gre dobro, potrebujejo doma pomoči, poguma, tolažbe, včasih seveda tudi graje, če gre za navadno lenobo in nemarnost.

Srečen otrok, ki se upa brez strahu vrniti iz šole s slabim redom. Nek vzgojitelj pripoveduje, kako je neka sedemletna deklica v šoli dobila slab red iz računstva. Doma je pela palica. Pri naslednjem slabem redu bi morala prinesti nazaj v šolo očetov in materin podpis. Pa se seveda doma ni upala pokazati reda. Ponaredila je podpise in bila seveda znova tepena, tokrat bolj zaradi ponareditve podpisov kot zaradi slabega reda. Naslednji mesec se deklica ni vrnila po šoli

domov. Bledila je po cesti, dokler je ni našla policija in jo pripeljala domov. A starši so morali ob tej priložnosti socialni pomočnici obljubiti, da otroka zaradi slabih redov ne bosta več kaznovala in tudi ne brez resne potrebe grajala. Počasi so se dekličini redi boljšali in končno je postala celo prav dobra učenka.

V naših dneh se morajo zlasti matere zavedati svoje naloge, da so tolažnice svojih majhnih, pa tudi velikih otrok. Ker so možje navadno ves dan zdoma, ta naloga pade skoro izključno na matere. Mnoge matere mislijo, da se od njih preveč zahteva, zato včasih namesto da bi s svojo ljubeznivostjo in potrpežljivostjo ustvarjale vzdušje zadovoljstva in varnosti v hiši, ne znajo drugega kot godrnjati. S tem seveda sebi nič ne olajšamo vzgojnega dela, še otežijo si ga, obenem pa ustvarjajo v otrocih občut nezadovoljstva in žalosti, in celo strahu. So matere, ki neprestano godrnjajo: začno 10 minut prej, predno vstanejo in še 10 minut potem, ko so že legle zvečer k počitku. Godrnjanje jim je postalo tako nekaj mehničnega, da se lahko reče, da ne godrnjajo one, ampak da nekaj v njih godrnja. Pri izpraševanju vesti naj bi se večkrat vprašale med drugim tudi, ali so znale svojim otrokom biti res matere-tolažnice.

Al. Kukovica



V premislek

Človek, ki se vse življenje da voditi od svoje vesti, požlahtnjene od vere, in s spovedjo, to nepremostljivo samokritiko popravlja napake svojega značaja ter črpa v drugih zakramentih in v molitvi moč, da se bolj in bolj obvlada, dozoreva v pravi naravni vzor.

Verska vzgoja v šolski dobi

Otrok prične hoditi v osnovno šolo. Odpre se mu čisto nov svet. Tudi v njegovi duši nastajajo velike spremembe. Bil je miren in tih, zdaj si pa želi skakanja, kričanja. Ne more biti pri miru niti trenutek, se zelo hitro raztrese. Poleg staršev imajo na otroka velik vpliv šola, sošolci in prijatelji. Vse to moramo upoštevati tudi pri verski vzgoji.

Zato je važno, v kakšno šolo otrok hodi. Ne smemo gledati samo na učenje jezikov, važno je versko stališče šole ter verski pouk. Če tega otrok nima v šoli, mu to moramo nadomestiti. Ta pouk pa moramo starši doma podpreti, zlasti ob priliki sv. obhajila in sv. birme. Naša naloga je, da otrok dobi pravi odnos do tega praznika, pravo razumevanje greha, božjih zapovedi. To mora biti praznik vse družine. To navdušenje je pa potreba obdržati. Zato morajo biti vse nedelje res Gospodov dan, dan počitka. Nedelja mora združiti vso družino. Vsi člani naj pristopijo k sv. obhajilu. Doma naj se obnovi sv. evangelij, pridiga. Da se bolj posveti Gospodov dan, bi bilo dobro če otrok obišče kakšnega bolnega sošolca, prijatelja, naredi dobro delo.

Če otroka ne pripravimo na žrtve v tej starosti, bo to kasneje prepozno. Ne more biti vse po njegovem. Tudi mora biti pripravljen odreči se kakšni stvari, jo dati drugim, storiti kaj za druge. Navajati ga moramo k apostolatu. Prikazati mu moramo, da so res svobodni samo tisti ljudje, ki spolnjujejo natančno svoje dolžnosti (šolske, verske in socialne) in ki obvladajo svoja nagnjenja.

Otrok bo reden v svojem verskem spolnjevanju dolžnosti, če ga bomo na to pripravili že v vsakdanjih stvareh: točno vstajanje, spolnjevanje šolskih nalog pred igranjem, pospravljanje šolskih potrebščin, itd. Paziti moramo na redno jutranje in večerno molitev, na molitev pred in po jedi, redno prejemanje zakramentov (sv. spoved in sv. obhajilo). Važna je tudi skupna družinska molitev, kjer naj že tudi otroci aktivno sodelujejo. Tudi oni naj pristavijo svoje namene: za uspeh v šoli, za bolnega sošolca, da popravi kakšno svojo napako. Paziti pa moramo, da ta molitev ne bo preveč enolična. Zlasti ob praznikih in nedeljah naj bo bolj svečana.

Meta Vombergar

NAŠI PROBLEMI

Razgovor med nami — starimi

Skrbijo nas mladinska vprašanja in mladina sama. A to se nam ne dogaja samo v Argentini. Morda je le v tem razlika, da so neke bolj izrazite narodne skrbi, drugje pa moralne, verske ali splošno človeške. V vseh primerih sem prepričan, da bi marsikaj rešili s ponižnim odkritim in dobronamernim razgovorom z mladimi. Hvaležen vam bom za dopolnilo tega mojega preprostejšega odgovora na težko vprašanje.

Marsikaj bi rešili s ponižnim, z odkritim in dobronamernim razgovorom — najprej stari med seboj!

S kakšno pravico solimo mladini pamet, ji narekujemo, naj bo idealna, požrtvovalna, zvesta Bogu in narodu, medtem ko mi javno grešimo proti vsem zapovedim, predvsem pa proti največji med njimi!

Kje je naša ljubezen? Sovražimo, obrekujemo, opravljamo, ne verjamemo bližnjemu, lažemo in potvarjamo, ker se ne potrudimo, da bi iskali resnico, smo leni za razgovor z bližnjim, želimo slabo vsakomur, ki ni z nami povsem istega mnenja; smo rta najboljši poti, da postanemo

farizeji, medtem ko farizejstvo očistamo... Polni smo napuha in zave-rovanosti v svojo resnico. Ne pride nam na misel, da prav kakor drugi delajo krivico nam, mi povračamo enako z enakim. Dokler ne gremo na kolena — dokler ne gremo v hišo svojega soseda z mirom in ljubeznijo, dokler ne podvomimo o lastni pravičnosti in o krivičnosti bližnjega, dokler mislimo, da smo edini nezmotljivi, bleščeči in pravični — dokler nismo polni dvoma nad seboj — pa ljubezni do bližnjega — četudi se moti — nimamo pravice niti moči, da bi komurkoli kazali pot.

To ni pisano le „vam“ ali „onim“. Ne „tistim“, marveč „nam vsem“ — pokora se prične pri sebi! Tu je pričetek rešitve vseh slovenskih in mladinskih vprašanj! Ni splošnočloveških problemov — so osebni problemi nas grešnikov. Tudi slovenska politična emigracija ni izjema. Skesajmo se lastnih napak, potrckajmo se na prsa... če smo še kristjani.

Kadar se bomo stari — različnih mnenj — a z dobroto in razumevanjem srečali na kolenih — bodo mladi verjeli v naše idelae!

Ne vem, če je to dopolnilo na vaše pismo, če mislite drugače, pa protestirajte — bomo objavili.

IZPRAŠEVANJE VESTI: RABA ČUTOV

1. Oči:

- Bog mi jih je dal, da bi z njimi občudoval naravne lepote in se po teh dvigal do neskončne Lepote.
- Sem hotel videti dobre zglede okoli sebe — ali pa sem bil bolj spreten za odkrivanje napak in umazanije v okolju?
- Sem rabil oči za dobro branje — ali pa bolj za prazne revije, za TV in za dvomljive zabave?
- So mi bile oči kdaj le orodje za greh?
- Imam navado, da se znam kontrolirati v gledanju?

2. Sluh:

- Koliko % časa rabim ušesa za poslušanje božje besede pri pridigi, po radiu, po TV, pri predavanjih? Navajam otroke k pozornemu poslušanju pridig in k spoznavanju verskih programov po TV ali po radiu?
- Sem neodločen, da bi prekinil poslušanje praznega ali umazanega govorjenja? Se smejem nespodobnim šalam, ker me je sram kljubovati okolju?

3. Govor:

- Rabim jezik za redno molitev in za širjenje resnice v okolju?
- Hočem govoriti spodobno, plemenito?
- Je moje govorjenje drugim v vzpodbudo ali v pohujšanje?
- Pazim na govorjenje vpričo mlajših?

- Rabim jezik za načrtne in redne vzgojne razgovore v družini?
- Sem skušal popraviti krivico v enakj meri, kot sem jo povzročil bližnjemu s krivičnim govorjenjem?
- Iščem ljubezen do resnice in do bližnjega s pisano besedo?

4. Okus:

- Se zatajujem kdaj v jedi, pijači, kajenju?
- Poznam in spolnjujem s pravim duhom postno postavo?
- Sem poučen o nevarnosti uživanja mamil, da bom pred temi znal obvarovati otroke?
- Se mi zdi škoda denarja za redno hrano v družini ali za zdravila?
- Navajam otroke k skromnosti v jedi in v uživanju slaščič?

5. Vonj:

- Sem pomehkužen in vaje živeti v stalno prijetno odišavljenem ozračju?
- (Pri ženah): Sem razsipna v kupovanju dragih parfumov in kozmetičnih pripomočkov — pa istočasno premalo radodarna do potrebnih?
- Bi bil zmožen iz ljubezni do bližnjega premagati odpor, ki mi ga povzroča neprijetno ozračje v sobi bolnika ali zapuščenega osamljenca? Se zavedam, da bom morda v enakem stanju tudi sam potreboval pomoč drugih?

Početnik modernega ateizma - duhovnik

Pred kratkim so v Franciji izšli Spomini duhovnika Mesliera, preprostega podeželskega župnika iz časa Ludvika XIV. Ti Spomini so pravi povzetek ateizma in materializma. Hkrati pa podajajo tudi najvažnejše ideje, ki so služile poznejšemu revolucionarnemu socializmu in komunizmu za podlago.

Medtem ko so Voltaire in njegovi sodobniki iz 18. stoletja branili še misel o Bogu stvarniku, je duhovnik Meslier poskušal iztrgati človeku vsako misel na Boga in religijo.

Meslier se je rodil 15. junija 1664 v Mazerny, v provinci Champagne, na Francoskem. Njegov oče je bil premožen kmet. Meslier je kazal v mladosti veliko veselja in tudi sposobnosti za učenje, zato so ga starši že pri 14 letih poslali v semenišče študirat za duhovnika, češ duhovniški stan „je bolj prijeten, spoštovan in miren kot pa vsak drug stan navadnih ljudi.“ Meslier sam pa ni čutil nobenega posebnega nagnjenja za duhovniški stan, za „skrivnostne neumnosti religije“, kot sam piše. Razume se samo po sebi, da

tudi ni bil nič kaj pobožen. A okoliščine in želja staršev so ga obdržali dolga leta v semenišču v Reimsu. Po vseh vmesnih stopnjah semeniške vzgoje je bil leta 1688 posvečen v duhovnika. Dva dni pozneje ga že najdemo kot župnika v Etripigny, kjer je potem preživel več kot 40 let, to je do dneva svoje smrti.

Življenje podeželskega župnika

Mladi duhovnik je vršil svojo službo resno, seveda pa brez posebne gorečnosti. Sovražil je velike cerkvene slovesnosti in le „s težavo in skrajnim odporom, tako piše sam, je opravljal prazne funkcije svoje službe.“ Večkrat je bil na tem, da bi faranom javno priznal notranji razkol, katerega je nosil v srcu, a se je vedno v zadnjem trenutku zadržal. Njegovi farani niso imeli nikoli razloga, da bi se pritoževali čez svojega župnika. Meslier je bil vesten vršitelj svojih dolžnosti, ni bil pohlepen po denarju, še več, skušal je celo pomagati nesrečnejšem iz svojega lastnega žepa. Ta dobrotga pa ni ovirala, da ne bi priložnostno pogrjal svojih faranov.

Svaril jih je predvsem pred vedeževanjem in praznoverjem, pred pijančevanjem in nečistostjo. Ni mogel trpeti, če je videl, da je kdo kruto ravnal z živalmi.

Bil je samotar. Ni obiskoval svojih sobratov in tudi njega niso drugi obiskovali. Ker ni s faro imel veliko dela, mu je ostajalo mnogo časa. Rad je hodil na dolge sprehode v naravo. Predvsem pa je ogromno bral in tako je počasi v njegovi glavi dozorevalo njegovo pisateljsko delo. Njegova knjižnica je bila zelo bogata. V knjige med branjem pisal svoje pribežbe in si tako vadil kritičnega duha. Tako je daleč od svetnega trušča, v tihoti podeželskega župnišča dozorevala v njem „ena najbolj smelih umskih pustolovščin“, kakor piše o njem njegov življenjepisec.

V očeh svojih predstojnikov je Meslier veljal za dobrega duhovnika. Res je, da se je ob pastoralnem obisku njegov škof čudil, da ima 32-letni pri sebi 23-letno gvernantko, ki pa jo je predstavljal za svojo sestrično. Kakšnih 20 let pozneje je drug škof presenečen ugotovil, da ima petdeset let stari Meslier pri sebi drugo sestrično. Staro komaj 18 let. Škof, manj strpen kot njegov prednik, je Meslieru ukazal, da se mora ločiti od svoje sestrične, a Meslier ga ni ubogal. Vendar bi bilo krivično, če bi iz tega dejstva prehitro sklepali na kakšno nedovoljeno razmerje. O njegovem zasebnem živ-

ljenju namreč premalo vemo, da bi mogli izreči kakšno sodbo.

Tako je na videz mirno potekalo življenje tega podeželskega župnika do njegove smrti, 28. ali 29. junija 1729. Ob novici o smrti sobrata so sosedni župniki prišli na pogreb. A kakšno je bilo njihovo presenečenje, ko so zvedeli za dve oporočni pismi, ki jih je naslovil nanje. V njih jim je Meslier jasno povedal, kdo da je bil, da ga torej prav malo zanimajo njihove molitve, v katere sploh ne veruje, tudi mu je malo mar, kaj bodo o njem mislili, ko bodo zvedeli vso resnico. Že vnaprej sprejme, da ga imenujejo „brezbožnega, odpadnika in ateista“. Vsa njegova skrb je bila posvečena samo temu, da se ne zgubijo njegovi Spomini, da jih je zato spisal v treh izvodih in poskrbel, da jih ne bodo dobili v roke.

Da bi se preprečilo vsako pohujšanje, so župnika Mesliera pokopali čisto na tiho, verjetno na župnijskem vrtu. V mrliški knjigi niso niti tega zapisali, da je bil katoličan.

Kot je bil v življenju nepoznan, je začel po smrti kmalu postajati bolj in bolj poznan. Poznanje so mu dali njegovi Spomini. Te Spomine je začel pisati verjetno nekako leta 1717, ko je imel 50 let. Ni pa jasno, ali je že mnogo prej mislil na pisanje te biblije ateizma, gotovo pa je, da ga je njegovo branje in razmišljanje pripravljalo na to delo.

Pisatelj se v uvodu svojih Spominov obrača na svoje drage župljane, a tudi na vse ljudi, ki znajo misliti in čutiti. Za te ljudi je napisal „Spomine misli in čustev Janeza Mesliera o nekaterih zmotah in zlorabah ter o obnašanju ljudi, v katerih so podani jasni in očitni dokazi za praznost in zmotnost vseh božanstev in vseh religij sveta.“

Meslier hoče v teh svojih Spominih nuditi 8 dokazov. V njih skuša pokazati, kako so vse religije človeške iznajdbe, da je vera vir zmot, iluzij in prevar. Nato dokazuje zmotnost dozdevnih prikazovanj in razodetij, praznost prerokb stare in nove Zaveze ter cel kup verskih in moralnih zmot krščanstva. V šestem dokazu npr. krivi krščanstvo zatiranja ubogih in prikrivanja zločinov nad njimi. Končno skuša pokazati, kako Bog nima nič tega, kar mu ljudje navadno pridevajo in da človeška duša ni nesmrtna.

Meslierovo delo ni noben slovstven biser, a je po drugi strani več kot to. Z njim je skušal najti resnico in o njej poučiti druge, obenem pa tudi pomiriti svojo nemirno vest. Dejansko pa je napisal, kot pravi nek njegov kritik, „najpopolnejši priročnik ateizma, ki je bil kdaj napisan.“ Je to tudi knjiga, ki vsebuje ostro kritiko socialnih razmer tiste dobe in pravi program socialističnih in revolucionarnih gibanj.

Ker se Meslieru ni bilo treba bati cenzure, so njegovi dokazi pogosto naravnost brutalni, še bolj pa zgledi, s katerimi skuša osvetliti svoje teze. Po njegovem mnenju je svet avtonomen, za njegovo razlago Bog ni potreben. Obstoji samo snov, ki je prvo počelo vsega in ki se je sama ustvarila. Obenem se pa še danes ustvarja in neprestano pretvarja. Vse, kar se zgodi v naravi, se izvrši po naravnih zakonih gibanja. Duše ni. Mišljenje in čustvovanje so le spremembe snovi. Kot bi poslušali Marxa. To, kar mi imenujemo dušo, s telesom vred izgine.

Za Mesliera je torej vera v Boga nekaj popolnoma odvečnega. Bog se dosedaj še ni javil v svetu. Če bi res bival, bi tudi ne bilo toliko nereda v svetu. Vera v Boga je neumnost. Boga so „ustvarili“ tisti ljudje, ki so hoteli nad človekom zagospodovati in so potrebovali Boga kot neko strašilo.

Religija človeka ponižuje

Zato je treba to „slepo vero“ uničiti in jo nadomestiti z razumom. Vera človeka ponižuje s svojo temo. Meslier posebej napada krščanstvo, ki ga hoče porušiti kamen za kamnom. S posebnim gnevom napada sveto pismo. Kristus je bil zanj nizkoten, nepošten in fanatičen človek. Da o Marijinem devištvu in o odrešenju sploh ne

govorimo. Zanj vsega tega ni. Enako Meslier napada krščansko moralo, duhovništvo in redovništvo, molitev in bogočastje kot nekaj brezkoristnega. Njegova kritika ničemur ne prizanese.

Socialistični prerok

Meslier ni bil samo filozof ateizma, ampak se je bavil tudi s socialno kritiko tedanjih razmer. Bičal je zlo, ki ga je po njegovem mnenju kriva predvsem zasebna lastnina. Nakazal je sredstva, kako zgraditi nov socialni sistem. Neenakost v razdelitvi materialnih dobrin in življenjskih možnosti ga je silno bolela. Ostro je kritiziral bogataše, ki je njih edino delo zabava; duhovščino, ki da goji popolnost „svetega brezdelja“, plemiče, ki živijo na račun delavcev, katere brezvestno izžemajo. Meslier se sprašuje, kako spremeniti obstoječi socialni sistem. Kot eno od najbolj učinkovitih sredstev omenja stavko, a prizna pravico tudi krvavi revoluciji in umoru tirana.

Od Voltaira do komunistov

Zanimivo je slediti vplivu, ki so ga imeli Meslierovi Spomini. Najprej se je njegova knjiga širila na skrivnem. Znani francoski enciklopedist Voltaire jo je bral leta 1735 in je takoj spoznal, kako koristna mu bo pri njegovem boju proti

katoliški Cerkvi. Zato je sam poskrbel za okrajšano izdajo, v kateri pa je črtal, kar mu ni bilo všeč, po svoje krajšal in dodajal, kar je smatral za potrebno.

Ko pa je 1864 prvič zagledala luč sveta celotna izdaja njegovih Spominov, so si bili kritiki takoj edini v tem, da je Meslier najboljši teoretik socializma in najbolj odločen revolucionar-teoretik. Socialisti so zato poskrbeli, da se je njegovo delo močno razširilo po svetu.

Največjo čast in tudi vpliv pa je dosegel Meslier s svojimi Spomini v Sovjetski zvezi. Doživel je zelo veliko komentarjev in dobil je častno ime „predhodnik socializma.“

Čudna je usoda tega navidez neznanega duhovnika, hkrati pa seveda tudi skrajno tragična. On, ki naj bi svetu oznanjal Boga in njegovo odrešenje človeka, je zamislil svet brez Boga in brez vsake religije. Njegove misli so oplo-dile največje teoretike ateizma in socializma. Iz zatišja svojega revnega župnišča je morda bolj učinkovito kot pa mnogo drugih znanih revolucionarjev pripravljaval veliki socialni preobrat, ki ga je povzročila oktobrska revolucija leta 1917. In ta človek je bil — katoliški duhovnik!

Prيرهeno po
Informations catholiques

Ribičeve sandale

Z avtorjevim dovoljenjem



Morris West - Pavle Rant
Ilustriral: Hotimir Gorazd

Različna mnenja so bila, a na svoj način je sleherno izpovedovalo upanje, da bo človeštvo kljub grozi atomske eksplozije moglo v miru izpolniti namenjene mu božje načrte.

Ciril je moral poslušati vsa mnenja. Ni mogel brez velikih tveganosti zbežati pred že določenim božjim naročilom. In pri izvajanju le-tega je bil on najvišja oblast. Vodstvo je padlo na njegova ramena in ne na druga. On bo končno moral odločiti... a poznavajoč svojo slabost, se je odločitvi izmikal.

Božja obljuba mu je dajala poročstvo za dve stvari: na Ribičevem mestu se v zadevi nauka ne bo zmotil in pa da bo Cerkev obstala kljub njegovim pomotam. V vsem drugem je bil navezan sam nase. Lahko bo torej ali povečal slavo Cerkve ali pa tudi strašno zmanjšal. Pred to možnostjo ga je hilo strah.

Še je premleval sam s seboj, ko ga je jezuitski general klical po telefonu, proseč ga za avdienco. Mnogo stvari bi se rad z njim po-

menil, in bi lahko počakal, a to pot bi mu moral povedati srčiko zadnjega razgovora z Jeanom Télémondom.

„Ko sem ga šel obiskat, Svetost, sem ga našel popolnoma zmedenega,“ je začel Semmering. „Nikdar še nisem videl tako ginjenega človeka. Veliko je trajalo, preden sem ga pomiril. A v nečem sem prepričan: sprejetje razsodbe, kakor jo je Vaši Svetosti povedal, je bilo trdno in odkritosrčno, ko pa je umrl, je umrl v miru...“

„Veseli me, kar pravite, oče. Vedel sem, da je oče Télémond trpel. Želel sem deliti z njim trpljenje, a on je čutil, da se mora od mene oddaljiti.“

„Ni se oddaljil, Svetost,“ je rešeno dejal Semmering. „V glavo se mu je zapičila misel, da mora sam nositi svoj križ in sam doseči svoje zveličanje. Naročila mi je dal za vas.“

„Kakšno naročilo?“

„Dejal mi je, da ni mislil, da bo zadnjo preizkušnjo vere prestal brez vas. Ko se je približal tisti trenutek, ga je videl kot največjo nevarnost vsega svojega življenja. Nevarnost zanj osebno in tudi za razum. Po njegovih besedah povem, da se mu je zdelo, kakor da bi se poganjal za blaznostjo. Omenil pa je tudi, da je bilo edino, kar mu je vtilo dovolj poguma za sprejetje križa nase, da je Vaša Svetost to že pred njim doživela in se ni umaknila niti za ped pred nobeno tveganostjo računstva ali

oblasti. Rad bi vam z isto vneto, s kakršno je govoril, ponovil vse besede. Naučil sem se biti zelo skeptičen nasproti silovitim in čustvenim izrazom vere, Svetost, a trdno verujem, da sem v tej zadnji borbi očeta Télémonda zasledil resnični boj duše same s seboj in silami teme. Po zmagi sem se sam čutil bolj plemenitega.“

Ciril je bil očitno ginjen.

„Zahvaljujem se vam za vse, oče, kar ste mi povedali. Tudi sam sem se znašel v taki krizi. Prepričan sem, da bi me Jean razumel, in upam, da zdaj pri Vsemogočem prosi zame.“

„O tem ne dvomim, Svetost, kajti njegova smrt je bilo mučenje po svoje... A še nekaj mi je naročil za vas: dejal mi je, da ste mu omenili, da njegovo delo ne bo pozabljeno in tudi ne prepovedano. To je rekel seveda pred razsodbo. Vsi njegovi rokopisi so pri meni shranjeni. Želel bi, da mi Vaša Svetost pove, kaj naj z njimi storim.“

„Mislil sem že na to,“ je Ciril prikimal z glavo. „Sprejeti moramo mnenje, da je treba delo znova pregledati. Sodim, da je v njem mnogo poguma. Želel bi torej, da ga še enkrat pregledajo in potem natisnejo z vsemi opombami in razlagami. Menim, da je Družba Jezusova za to najbolj usposobljena.“

„Srečni bomo, ako bomo lahko to delo izdali, Svetost.“

„Zdaj bi vas pa rad nekaj vprašal. Vi ste teolog in redovni predstojnik. Koliko je bil Jean Télémond upravičen, da je toliko tvegalo, kot je?“

„Mnogo sem že o tem razmišljal, Svetost,“ je odvrnil Semmering. „Je to vprašanje, ki sem si ga moral že večkrat zastaviti, ne samo v zadevi Jeana Télémonda, ampak tudi drugih bistrih glay, ki jih v našem redu imamo.“

„In, kaj ste sklenili?“

„Če je nek človek preveč zaverovan sam vase, mu je najmanjša tveganost že preveč: takó uspeh kakor poraz ga lahko uničita. Če pa je predan Bogu, ni tveganost tako velika, kajti uspeh je vedno zagotovljen: koncem koncev se Stvarnik in njegova stvaritev združita in pri vsem tem vse drugo izgubi na pomenu.“

„Soglašam z vami, oče,“ je dejal papež Ciril. „A niste upoštevali druge nevarnosti, ki meni zdaj grozi: da se v katerem koli trenutku življenja pa do smrti človek loči od Boga. Tudi jaz, ki sem njegov Namestnik.“

„Kaj naj vam odvrnem, Svetost?“ se je vprašal Semmering. „Od prvega dne, ko nam je začel delati razum, pa do zadnjega trenutka ob smrti visi nad nami nevarnost obsodbe. To je naš delež za obstoj. Vaša Svetost ga mora plačati prav tako kot vsi drugi. Mogel sem izreči sodbo o Jeanu Télémondu, ki mi je bil podrejen. a o vas, Svetost, pa ne morem...“

„Potem, oče, molite... in tudi sobratom naročite, naj molijo, kajti papež hodi po spodrsljivi poti.“

Zasedanje rimske kurije, ki ga je Ciril sklical za razpravljanje o mednarodni situaciji in nameravnem obisku v Franciji, je bilo dočleno na prve dni v novembru. Teden dni prej je posvetil zasebnim razgovorom s kardinali.

Ciril ni hotel nanje vplivati, ampak podati jim zgolj svoje mnenje in jim potrditi zaupanje, ki ga kot njegovi svetovalci uživajo. Mnenja kardinalov so bila že deljena: manjšina je mislila tako kot papež, mnogi so dvomili, tretji so bili odločno nasprotni.

Da bi kurijskim možem bili v pomoč pri razpravljanjih, je Ciril sklical v Rim kardinala Moranda iz Pariza, Pallenberga iz Nemčije, Ellisona iz Londona pa Carlina iz New Yorka. Slučajno je bil v Rimu tudi kardinal Ragambwe, ki je prišel na pogovor s kongregacijo za verske obrede v zadevi novih liturgičnih osnutkov.

Zasedanje naj bi bilo v Sikstinski kapeli, ki je Cirila spominjala na dan izvolitve. Noč je papež preživel v molitvi, proseč za razsvetljenje pri izvajanju svojih misli pred kurijo in tudi, da bi se ob zasedanju čul in slišal jaseñ glas cerkvene miselnosti.

Ni se več počutil zmedenega, pač pa prestrašenega, zavedajoč se, kaj vse zavisi od končnega rezultata. Misel, ki mu jo je dal Semmering,

je bila zelo enostavna: kdor je predan Bogu, se mu ni ničesar bati. Ni ga bilo strah zasedanja kot takega, ampak zavesti, da majhni padci lahko pomenijo globoke, a skrite slabosti.

— — —

„Sklical sem vas, bratje in svetovalci moji, da bi skupaj delili odločilen trenutek v življenju Cerkve. Vi vsi veste, da se bo v pomladi prihodnjega leta razvila huda politična kriza, ki bo svet prikajala bliže vojnemu požaru kakor leta 1939. Radi bi prikazali obliko te krize, radi pa tudi sporočili nekatere predloge, ki so nam bili dani in ki lahko tudi zmanjšajo to krizo.“

„Nismo tako naivni, da bi mislili, da bomo fizično lahko bistveno spremenili tok napete vojaške in politične situacije, kakor jo danes poznamo. Svetna oblast Svete Stolice je bila že pred časom utešnjena na ta košček vatikanske zemlje in menimo, da je tako tudi prav, ker nas ne bodo zapeljale misli o uporabi sil, ki jih je iznašel človek, ko bi vendar morali rabiti samo tiste, ki nam jih daje Bog.“

„Verujemo, in to trdno verujemo, da je naše poslanstvo pri zamenjavi toka zgodovine v tem, da resnično vzpostavimo Kristusovo kraljestvo v človeških srcih, da bodo tako le-te mogle ustvariti red na zemlji, ki bo slonel na resnici, pravici, ljubezni in naravnih zakonih.“

„To je poslanstvo, ki smo ga prejeli od Kristusa. Ne moremo ga zavreči ali preklicati. Ne smemo odstopiti niti koraka, ne smemo opustiti nobene prilike, da ga izpolnjujemo, pa naj bo še tako nevarna.“

„Naj vam najprej prikažem obliko krize.“

S hitrimi potezami jim je upodobil pošastno vizijo bodočnosti v senci atomske nevarnosti. Nihče ni oporekal. Kako pa bi tudi? Vsakdo izmed kardinalov si je po svoje že prej prikazal to podobo. Prebral jim je Kameneva pisma pa tudi pisma predsednika Združenih držav. Prebral jim je svoje pripombe in tudi podal oceno značajev in namenov obeh mož. Potem je nadaljeval:

„Zdelo se vam bo verjetno, bratje moji, da je že v dosedanjem našem posegu precej tveganosti. Priznamo, da je tako. Je tudi jasno omenjeno v pismih Kameneva in predsednika Združenih držav. Kot najvišji med pastirji priznamo to tveganost, a smo jo tudi morali sprejeti nase, ali pa dopustiti, da se nam izmuzne iz rok dana možnost delati za mir v tako nevarnem položaju.“

„Razumemo, kakor vsakdo med vami razume, da ne moremo računati s popolno odkritosrčnostjo ali z izrazi ljubezni med ljudmi, ki stoje na javnih položajih, čeprav so člani Cerkve. Vsi ti ljudje so podvrženi raznim pritiskom, miselnostim in dejanjem, nad ka-

terimi ne morejo izvajati kontrole. A tisti hip, ko se prižge še tako drobna lučka upanja, ga ne smemo zavreči, ampak obdržati in ohranjati kljub sovražnim vetrovom.“

„Vedno smo verovali, kot je naš osebno prepričanje, da je naš odnos s predsednikom ruske vlade, ki je star že sedemdeset let — odkar smo bili vrženi v ječo zaradi vere — sredstvo božje Previdnosti, ki ga bo nekega dne Bog znal uporabiti v dobro Kameneva, v naše dobro ali v dobro vsega sveta. Kljub vsem nevarnostim in dvomom je to še vedno naše prepričanje.“

„Vsi veste, da nas je kardinal nadškof pariški povabil na obisk svetišča Naše Gospe v Lurdu 11. februarja prihodnjega leta. Francoska vlada je povabilo razširila na obisk Pariza po končanih obredih v Lurdu. Ni potrebno razlagati vam nevarnosti ene in druge vrste, ki jih ta zgodovinski dogodek prinaša s seboj. Kljub temu smo pripravljene obisk izvršiti. Ko pa ga bomo opravili, bodo brez dvoma prišla povabila tudi iz drugih delov sveta. Pripravljene smo se jim odzvati, kolikor nam bosta to čas in razmere dopuščale. Hvala Bogu smo še dovolj mladi in tudi prevozi so danes zelo hitri, tako da prekinitve dela v Sveti Stolici ne bo tako velika in občutna.“

„Dejali smo, da smo pripravljene napraviti obisk. Preden bi pa zavzeli dokončno stališče, hočemo

slišati vaša mnenja. Poudarjamo: če hočemo izvesti ta prvi obisk, moramo v zelo kratkem času opraviti neizmerno delo, da bo javnost prav obveščena in da bodo druge skupnosti znotraj krščanstva zavzele prijateljsko stališče. Ne želimo predstaviti jalovo naš položaj. Hočemo iti tja z ljubeznijo pastirja in izpovedati bratstvo vseh ljudi ne glede na narodnost, raso ali vero, vse pa v božjem očetovstvu.“

„Tudi se ne bomo dali ukleniti na predpise protokolov in ceremonij, kajti kljub temu, da smo po našem položaju knez, smo najprej duhovnik in pastir po posvečenju in maziljenju naših rok.“

„Kaj naj vam še povemo? Ti prvi meseci našega vladanja so bili nasičeni s problemi in z delom. Več smo se naučili, kot smo si to kdajkoli mislili o našem položaju, o težavah Svete Matere Cerkve in njenem stalnem boju za spremembo človeškega telesa v posodo, ki je voljna sprejemati božje življenje. Napake smo napravili in brez dvoma jih še bomo, a prosimo vas, bratje v vinogradu Gospodovem, da nam jih oprostite in za nas molite. Pretekli teden smo dočakali smrt našega dragega prijatelja očeta Jeana Télémonda, Družbe Jezusove. Prosimo vas, da zanj molite, molite pa tudi za nas, ki smo se znašli v tej viharini osebi med Bogom in med ljudmi.“

„Povedali smo vam, bratje. Šli

bomo iz Rima in potovali kot prvi apostoli, da se bomo spoprijeli z dvajsetim stoletjem, ali pa bomo ostali tukaj v Rimu in prepustili našim bratom škofom, da vsakdo skrbi po svoje za svoj vinograd? Ali bomo dopustili, da se svet sam rriga za svoje težave, ali pa bomo kot Veliki Duhovnik tvegali naše svetno dostojanstvo in se podali na trge ter tam oznanjali neznanega Boga?"

„Quid vobis videtur? — Kaj se vam zdi, bratje?"

— — —
Sédel je na prestol in čakal Molk je zavladal nad vsem prostorem. Videl je, kako so se starejši spogledovali med seboj, kakor bi si izmenjavali misli, o katerih so že prej razpravljali. Potem se je dvignil najstarejši med starimi, kardinal Leone, in nagoovoril zbrane:

„Ne bom ponavljal, bratje, sto in še več razlogov, ki so za ali proti temu načrtu. Njegova Svetost jih prav tako dobro pozna kot mi. Ne bom našteval nevarnosti, ker so tudi te sv. očetu jasne kakor nam. So nekateri med nami — jaz sam med njimi — ki imajo resne pomisleke o primernosti papeškega obiska v Franciji ali kjer koli drugod. So drugi, ki ta korak smatrajo za primeren in uspešen. Kdo ima prav? Samo Bog to ve in zgodovina bo dala svoje mnenje.

Menim, da nihče med nami nima namena povečavati teže bre-

mena, ki ga nosi Sv. Oče, da bi poskušal vplivati na ta ali oni način. Zadeva je zelo enostavna. Oblast Sv. Očeta je v tem primeru najvišja. Zdaj ali kasneje se bo moral odločiti; kaj bo storil. Glasujmo torej za ali proti, a odločil bo on."

Za trenutek je pogumno in izzivajoče obstal, potem pa spregovoril zaključne besede:

„Placene, fratres? — Kaj pravi, bratje, vam je tako prav ali ne?"

Po kratkem obotavljanju je sledilo odobravanje kardinalov: Prav je, se strinjamo.

Tega Círil ni pričakoval. Bilo je več kot gol obred, bil je izraz zaupanja. Bilo je dejanje, ki sta ga pripravila Leone in kurija, da bi mu izkazali zvestobo in ga utrdili v uri preizkušnje. Bilo je še več: Cerkev so izročili ne njegovim rokam, ampak Svetemu Duhu, ki jo bo znal držati trdno in živo do konca dni kljub papeževim napakam.

Zdaj je vse, kar je podedoval, kar si je tiho želel, bilo v njem: oblast, dostojanstvo, svoboda odločitve, pravica odvezovati in zavezovati... To bo moral zdaj plačevati... Tako mu ni ostalo drugega kakor izreči besede v pozdrav in dovoliti odhod svojim svetovalcem.

Drug za drugim so se mu kardinali približali in kleče poljubili prstan v znamenje zvestobe.

Ko so se vrata zaprla, se je pa-

pež dvignil s prestola in pokleknil pred Najsvetejšim. Na svojih ramenih je nosil težo križa. Dolga pot na Kalvarijo se je začela. Bil je sam in bo sam tudi ostal do zadnjih dni svojega življenja.

*Odlomki iz tajnih spominov
Velikega Duhovnika Cirila I.*

...Miren sem zdaj, ker je trenutek odločitve prišel in ne morem preklicati izbire. A mir je v najboljšem primeru le premirje, negotovo, pa v času vojne nevarno, kdor slepo zaupajoč v njem počiva.

Spet se bo začel boj samega sebe proti samemu sebi, človeka s svojim okoljem... in z Bogom, čigar klic k ljubezni je nekam nenaravno vedno klic h krvavim spopadom.

Skrivnost zla je najbolj zamotana med skrivnostmi. Je skrivnost prvega ustvarjalnega dejanja, ko je Bog vdihnil človeško dušo v življenje, napravljeno po njegovi podobi, in ga postavil pred izbiro: ali se bo zaveroval v samega sebe ali pa zbral v Njem, brez čigar pomoči ne bi mogel obstati. Ta skrivnost se obnavlja vsak dan v meni, kakor v slehernem človeku, ki ga je rodila žena.

Kam nas pelje pot? Kam se vracam? Kličejo me kakor Mojzesa, da bi prosil za svoje ljudstvo na gori. Ne morem stopiti dol, dokler me mrtvega ne polože. Ne morem

se povzpeti v višino, dokler me Bog ne pokliče k sebi. Največ, kar morem pričakovati od mojih sobratov, je, da mi bodo podpirali roke, ko bom v molitvah skozi vse življenje začel pešati... In tu se začenja nova skrivnost: jaz, ki me toliko stvari prosijo, sem tako ubog o stvareh, ki so od Boga..."

„Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom, in ne pripelji nas v skušnjava, temveč reši nas hudega. Amen“

KONEC

V čem je sreča na zemlji?

Prvi pogoj sreče je to, kar si, ne to, kar imaš. Če ti v očeh tvoje vesti nisi tak, da bi mogel biti sam s seboj zadovoljen, tedaj te nič na svetu ne more osrečiti. Še najmanj neprestano raztresanje, bučne zabave ali opojni užitki.

Drugi pogoj so ljudje. Ne moremo biti srečni, če se slabo počutimo v okolju, ki v njem živimo. Ali se trudimo za prijetno sožitje, ali smo pozorni, zaslužni, dobri, ali znamo spre-gledati napake in odpuščati?

Šele tretji pogoj so gmotne dobrine. Veselimo se napredka in rastočega udobja, zavedajmo pa se, da za človeško srečo zadošča že preprosti vsakdanji kruh.

Greh: beseda, ki se dandanes zamolčuje. Miselnost današnjega časa se izogiblje ne le razmišljanja o tem, kaj greh je, marveč celó o govorenju o njem. Podoba je, da je ta beseda izven rabe, kot ne-prikladna in neokusna beseda. In razumemo, zakaj. Pojem greha vključuje še dve drugi stvarnosti, s katerima se moderni človek ne mara baviti.

Prva od teh dveh realnosti, ki je presežna, absolutna, živa, vse-navzoča, skrivnostna, pa vendar neutajljiva, je Bog, naš Stvarnik. Njemu vse dolgujemo: bitje, življenje, svobodo, vest — in zato našo pokorščino, ki je pogoj réda, našega dostojanstva in našega pravega blagostanja. Bog — ljubezen, ki nas varuje, nas vabi k očetovsko-sinovskemu razgovoru.

Druga realnost, subjektivna in v odnosu do naše osebe, je metafizično moralni odnos, odnos naših dejanj nasproti vsenavzočemu in vsevednemu Bogu. Vsako naše dejanje, ki je svobodno in zavestno, je ali skladno ali pa neskladno z božjo postavo, to je z božjo ljubeznijo, in se v njem razodeva naša ali naša ne. Ta ne je greh, je samomor.

*Velika noč — osebno srečanje
s Kristusom*

Velika noč je blizu. Kaj je in kaj mora biti velika noč za nas?



sveti oče je govoril

Predvsem mora biti osebno srečanje s Kristusom.

Pomislimo na katerega izmed ljudi, ki so se srečali z njim med njegovim zemskim življenjem, da bi slišali njegovo besedo, njegov klic, dosegli odpuščanje, bili deležni kakega čudeža. Tako neposredno in intimno mora biti naše velikonočno srečanje z Gospodom.

Gre za notranje srečanje v globini naše vesti in osebnosti. Ko to pravimo, ne pozabljamó občestvenega in zakramentalnega vidika, marveč hočemo predvsem poudariti notranjost, ki je bistvena za vsako krščansko življenje.

To je še posebej važno v našem času, ki ga obvladuje skušnjava pozunanjenosti in v katerem zunanje pogojuje neprestano svobodo naših odločitev in lahko zamori naš verski duh.

Kraj srečanja z Bogom je človeško srce. Zato je važna priprava na veliko noč, ki nam pomaga k notranji zbranosti in poslušanju božje besede v tišini duše.

To srečanje prinaša s seboj zahtevo, da soočimo svoje življenje z zahtevami, ki potekajo iz dejstva, da smo kristjani.

Velika noč — izjemna avantura

Praznovanje velike noči je dogodek, ki zadeva nas vse osebno. Povabljeni smo, da se iskreno in polno odpremo temu srečanju s Kristusom, ki hoče eksistencialno obhajati v vsakem izmed nas prehod iz smrti v življenje.

Velika noč je izjemna avantura. ki ima nadih katastrofe in zmage, dvoboja med smrtjo in življenja, svobodne odločitve glede našega pogubljenja ali zveličanja. Nič bi nam ne koristilo, da smo se rodili, če nam ne bi bilo naklonjeno, da se prerodimo.

Kristus je naše veselje

Prevladujoči psihološki izraz velike noči je veselje, ki daje duši, prenovljeni po milosti, nov smisel glede nje same, glede življenja in stvari. Velikonočna radost ne sme imeti meja na koledarju, ker kristjan ne sme

biti radikalno pesimističen, žalosten ali obupan. Imeti mora tisto čisto veselje, ki je duhovna moč in ki preplavi srce z ljubeznijo.

Toda vznikne spontano vprašanje: ali ni križ znamenje kristjana? Ali ni kristjan poklican k žrtvovanju in k neki povezanosti s trpljenjem?

Odgovor, ki ni lahek, najdemo v samih velikonočnih skrivnostih, kjer se v Kristusu ostvarja spojitev pravičnosti in usmiljenja, zadoščanja in sprave, smrti in življenja. Da razumemo Kristusa Zveličarja, je bistveno potrebno, da razumemo postavbo smrti za življenje. Evangeljski blagovi so razodetje povezanosti sedanje nesrečnosti in srečne bodočnosti. Upanje v Kristusa ne bo opeharjeno. Naša žalost se bo spremenila v veselje.

Kristus je veselje. Skušajmo živeti to neizrekljivo doživetje.

Konferenci 132 narodov v Čilu

Pravičnost zahteva, da imajo vsi narodi možnost udeleževati se za ves svet pomembnih posvetovanj o gospodarstvu.

Želimo, da bi se pri teh posvetovanjih slišal tudi glas vseh pomoči potrebnih. Stotine milijonov ljudi, zlasti žena in otrok, žive ob robu vsega tega gospodarskega prizadevanja.

Trpijo zaradi bolezni in nezadostne prehrane, zaradi nezdravega stanovanja in nepismenosti. Vrh tega jih ovirajo še druge nadloge, da se ne morejo z drugimi vred udeleževati vseh oblik sedanjega življenja.

SLOVENCI

po svetu

Franc Bergant o Slovencih v Veliki Britaniji

Število slovenskih naseljencev v Veliki Britaniji se je že pred nekaj leti ustalilo. Od prvotnih emigrantov, ki so prišli na otok po drugi svetovni vojni, se jih je precej izselilo v druge države, zlasti v Severno Ameriko in Kanado. Tako danes štejemo okoli 700 do 800 stalno živječih Slovencev v Britaniji, izvzemši seveda tukaj rojene otroke. Pretežno so to politični ali ideološki emigranti. Ekonomskih priseljencev v Angliji ni veliko.

Delo slovenskega dušnega pastirja (je en sam za vso Veliko Britanijo) je za 99 odstotkov slovenskih naseljencev priložnostnega in nadomestnega značaja. Obstaja predvsem v obiskovanju skupinic tu in tam, ki se nekajkrat na leto shajajo v krajevnih cerkvah k slovenski božji službi in spovedi. Redno je to v adventu in postu. Zlasti za spoved si ljudje želijo slovenskega

duhovnika, čeprav jim angleščina ne dela težav, vsaj večini ne.

V Londonu obstoji slovensko središče „Naš dom“, kjer stanuje tudi slovenski duhovnik. To je trinadstropna hiša, ki so jo Slovenci kupili leta 1955 pod vodstvom tedanjega dušnega pastirja g. Kunstlja

Nace čretnik: Nekaj o Slovencih v Franciji

Točno število Slovencev v Franciji je težko ugotoviti: večina je vpisana za „Jugoslovane“, mnogi so postali že francoski državljani, dosti jih je prišlo z drugim narodnostmi.

Če vzamemo najstrožja merila, bomo dobili 20.000 Slovencev, če vzamemo manj strožja, pa bo število 30.000.

Po zadnji vojni so v skladu z okrožnico „Exul Familia“ slovenske „župnije“: v Parizu (kjer je tudi delegat dušnopastirskega dela med Slovenci v Franciji), v Merlebachu in v Pas-de-Calais ter v Nici.

svetovne



novice

Vrsta katastrof v 75 milijonski državi

Msgr. Rodhain, predsednik katoliške mednarodne dobrotelne organizacije, se je vrnil s krajšega obiska v Vzhodnem Pakistanu — danes samostojni državi Bangladeš. Na mestu samem se je prepričal o potrebah in težavah dežele, ki je bila žrtev vrste katastrof: najprej ciklona in poplave, nato državljanske vojne, bega 9 milijonov prebivalcev, vojne med Indijo in Pakistanom in sedaj začetnih težav ob ustanovitvi 75 milijonske države.

Miss Avstralije — v samostan

Christine Francis, 23-letna lepotica iz mesta Brisbane — miss Avstralije — je postala novinka pri cistercijankah. Pred vstopom je časnikarjem dejala: „Življenje v bleščečem svetu ni zame. V globini svo-

je notranjosti čutim, da me kliče Bog v posebno življenje.“

Še vedno živa vera v Rusiji

„Otroci in vera“ je naslov knjige, ki jo je napisal ruski pisatelj Ogryzko. V knjigi razlaga in utemeljuje, da je treba otroke v nežnih letih navajati v brezboštvo. Starše in odrasle poziva, naj preprečijo vpliv vernih. Številni ruski listi so prinesli odlomke iz te knjige, kar dokazuje, da je vera med ruskim ljudstvom še močno živa, kljub brezbožni propagandi, ki traja že toliko let.

Novi dekan in poddekan kardinalskega zbora

Namesto kardinala Tisseranta, ki je pred kratkim umrl, je bil za dekana kardinalskega zbora izvoljen in od papeža potrjen kardinal Amleto Giovanni Cicognani, bivši papežev državni tajnik. Poddekan pa je postal kardinal Luigi Traglia, nekdanji vikar mesta Rima.

Poklicna vzgoja

Caritas v škofiji Puno (Perú) bo financirala poljedelsko in obrtno osnovno izobrazbo 20.000 poljedelcev. To vključuje predvsem šolo za odrasle v doslej zapuščenih predelih.

Žene ob oltarju

Liturgični svet buenosaireške nadškofije je sporočil, da morejo odslej tudi ženske osebe brati mašna berila z mesta ob oltarju (ambon), kamor so doslej smeli le moški. To spremembo so določili škofje na zbo-

rovanju v San Miguelu lanskega novembra.

še neobnovljena pogajanja

Federico Alessandrini, vatikanski zastopnik za tisk, je javno zanikal vest o obnovljenih razgovorih med Vatikanom in češkoslovaško komunistično vlado, ki so bili prekinjeni marca lanskega leta.

Študiranje bogoslovcev

Škofovsko konferenca Vzhodne Nemčije je sklenila, da bodo odslej lahko študirali zastoj bogoslovci v semenišču v Erfurtu (Vzhodna Nemčija) in bodo prejeli redno mesečno podporo.

Pravica volitve

15. aprila sta dva kardinala dosegla starost 80 let. S tem sta kardinala Zerba (Italijan) in Lefevre (Francoz) po novih določbah izgubila pravico voliti novega papeža.

Kardinal Danielou v Argentini

20. aprila je prišel v Argentino kardinal Danielou, eden najboljših poznavavcev in tolmačev koncila. 24., 25. in 26. je govoril v buenosaireški stolnici.

60-letnica duhovništva

7. aprila je buenosaireški nadškof kardinal Antonio Caggiano, slovesno praznoval 60-letnico svojega mašniškega posvečenja. Slovesnost je predlagal msgr. Aramburu, pomožni nadškof, ki je ta dan somaševal s kardinalom v stolnici, skupaj s pomožnimi škofi, krajevnimi vikari

ter s škofijskimi in redovnimi duhovniki.

Praznik v Catamarca

23. aprila so v provinci Catamarca slovesno obhajali praznik znane Marijine božje poti Device Dolinske (Virgen del Valle). Od 5 zjutraj do 10 zvečer je bila bazilika polna romarjev, ki so prišli iz vseh krajev. Pri sklepni pobožnosti je govoril krajevni škof msgr. Torres Farías.

Mednarodno leto knjige

Kulturna organizacija Združenih narodov UNESCO je leto 1972 oklicala za mednarodno leto knjige. V program raznih prireditev se je vključil tudi Vatikan, ki je v vatikanski knjižnici organiziral razstavo sv. pisma. Meseca maja je bila organizirana druga razstava, in sicer dela vatikanske tiskarne od leta 1622 dalje.

Mindženty v dušnem pastirstvu

Madžarski kardinal Mindženty je javno izrazil željo za dušnopastirsko delo, čim mu bo to dopuščalo zdravje. Poleg tega je ena izmed največjih skrbi Mindžentija, ki živi trenutno v Avstriji, zbrati gradivo za knjigo zgodovine o madžarski Cerkvi.

25-letnica pri Slovaki

22. aprila so se Slovaki v Buenos Airesu spomnili msgr. Jožefa Tisa, ki so ga komunisti pred 25 leti obsodili na smrt na vislicah in obsodbo izvršili.

med namí v Argentini



11. obletnica Slovenskega doma v San Martinu

Krajevni domovi proslavljajo vsako leto obletnico svoje blagoslovitve. Slovenski dom v San Martinu jo je praznoval letos v nedeljo, 16. aprila. Celodnevna slavnost se je pričela s sv. mašo, ki jo je daroval msgr. **Anton Orehar** ob veliki udeležbi rojakov. Prepeval je krajevni pevski zbor pod vodstvom g. **Slavka Rupnika**. Po skupnem kosilu in opoldanskem odmoru se je ob 4 popoldne začela akademija. Program je napovedoval g. **Stanko Oberžan**, vse navzoče pa pozdravil predsednik doma g. **Franc Zorko**. Nastopili so s tremi pesmimi vsi šolarji Rožmanove šole (g. **Boris Pavšer**), dekliški oktet, najmlajše s prizorčkom peričic, deklice z rajanjem, fantje in dekleta z zorno Pregljevo recitacijo „Bog in Slovenija“ ter moški in mešani zbor. Slavnostni govor je imel pisa-

telj **Karel Mauser**, ki je bil imenovan za častnega člana doma.

Obisk pisatelja Karla Mauserja

Društvo ZS je povabilo priljubljenega pisatelja **Karla Mauserja** na zopetni obisk naše skupnosti v Buenos Airesu. G. Mauser je med svojim tritedenskim bivanjem med nami opravil ogromno delo za poživitev narodne zavesti. Imel je slavnostna govora na Slovenskem dnevu na belo nedeljo v Castelarju in na obletnici doma v San Martinu, obiskal vse naše ljudske šole ter srednješolski tečaj, imel predavanja za dekleta in fante v Slovenski hiši in srečanja z mladino po vseh krajevnih domovih, govoril na družinski nedelji v Slomškovem domu in obiskal več naših organizacij in ustanov. Udeležba rojakov in zlasti mladine je bila povsod izredno visoka.

Igra „Kristalna menažerija“

Slovensko gledališče v Buenos Airesu je v režiji g. **Marijana Wilenparta** uprizorilo v Slovenski hiši igro v dveh dejanjih „Kristalna menažerija“, delo **Tennesseeja Williamsa**, ki je lansko leto prestopil v katoliško vero. Žalostno zgodbo o travmatizmu, osamljenosti in frustraciji s silno doživetostjo in do konca dogranim igranjem podali ge. **Majda Volovškova** in **Radojca Šušteršičeva** ter gg. **Maks Borštnik** in **Tine Kovačič**. Čisti dobiček trikratne uprizoritve je bil za zavetišče škofa Rožmana.

Obisk misijonarja Kokalja

Ustanovitelj slovenskega misijona v Zambiji (Afrika), oče **Jože Kokalj D. J.**, je za teden dni obiskal našo skupnost v Buenos Airesu. O svojem misijonskem delu, o Zambiji in o misijonski problematiki je govoril po krajevnih domovih, v nedeljo, 30. aprila, popoldne pa je bila v Slovenski hiši misijonska prireditel. Misijonar je najprej somaševal s slovenskimi duhovniki, po maši pa je imel v veliki dvorani predavanje z zvočnimi filmi, diapozitivi in produkcijo zamorske glasbe.

Tombola na Pristavi v Castelarju

V nedeljo, 23. aprila, v popoldanskih urah je pristavski odbor organiziral tombolo za kritje stroškov Pristave. Tombolo sta vodila g. **Nande Češarek** za Slovence in g. **Miha Gaser** za Argentine. Čeprav vreme ni bilo ugodno, se je zbralo veliko rojakov, da moralno in gmotno podpro slovenski dom v Castelarju, ki ne služi le rojakom, ki živijo blizu Pristave, ampak vsej skupnosti, ki se zbere tam vsaj trikrat na leto: ob Slovenskem dnevu, na prireditvi naše revije in za mladinski dan.

Slovenski srednješolski tečaj

V Slovenski hiši v Buenos Airesu že vrsto let deluje srednješolski tečaj, ki zbira srednješolsko mladino. Letos šteje v Buenos Airesu 130 dijakov in dijakinj, v Slovenski vasi pa okrog 40. Za ravnatelja je bil izvoljen g. **Marko Kremžar**.

Iz Slovenije

Študentje niso kar tako

Študentski; krvodajalski aktivisti so bili letos kar zadovoljni. Med krvodajalsko akcijo, ki so jo organizirali po fakultetah 14. in 15. decembra, so nabrali 360 krvodajalcev, kar zneso približno tri (1) odstotke študentov. Po posameznih fakultetah je bila udeležba naslednja: medicinska fakulteta (57), višja šola za zdravstvene delavce (48), pedagoška akademija (41), fakulteta za naravoslovje in tehnologijo, kemija, kemijska tehnologija (41), filozofska fakulteta (30), višja šola za socialne delavce (29)... Teološka fakulteta (bogoslovci) pa se je krvodajalske akcije udeležila stoprocentno.

Redovnice na Slovenskem

1. **Karmeličanke: Mengeš**; 2. **Uršulinke: Ljubljana, Mekinje, Sveti Duh-škofja Loka**; 3. **šolske sestre sv. Frančiška**; 4. **Sestre frančiškanke Brezmadežne**; 4. **Uboge šolske sestre de Notre Dame**; 5. **Sestre sv. Križa**; 6. **Sestre Križniškega reda**; 7. **Usmiljene sestre sv. Vincencija Pavelskega**; 8. **Zagrebske usmiljenke**; 9. **Marijine sestre**; 10. **Hčere Marije Pomočnice**; 11. **frančiškanke-misijonarke**; 12. **katehistinje evharist. križarstva**.

Pronuncij v Sloveniji

Pred veliko nočjo se je mudil v Sloveniji nadškof **Mario Cagna**, pronuncij svetega sedeža v Rimu.

Novice iz Slovenije



Velikonočni teološki tečaj za duhovnike

4., 5. in 6. aprila je Teološka fakulteta v Ljubljani s svojim oddelkom v Mariboru organizirala in pripravila izpopolnjevalni tečaj za duhovnike, ki je bil posvečen nekaterim bogoslovnim vprašanjem iz dogmatike.

Predavali so škof dr. Grmič, dr. Plemenitaš, dr. Strle, dr. Nadrah, Anton Majc, Jože Tovšek, Rudi Koncilija in Janez Medved.

Dr. Grmič je govoril o človeku v luči pričakovanja prihodnjih reči. Vprašanje smrti, posmrtnega življenja in pomen eshatologije za sedanjost so bila njegova temeljna izhodišča.

Dr. Plemenitaš je podal nekaj pogledov na službeno in splošno duhovništvo, o katerem je prav danes velikokrat govor.

Dr. Anton Strle je osvetlil nekaj premalo upoštevanih vidikov v pojmovanju vere. Zlasti je govoril o veri kot izročitvi vsega človeka razodevajočemu se Bogu, o spoznavni

razsežnosti vere, do kod z razumom, in gotovostj vere, na čem sloni naše verovanje, ter o razlikanju med vero in religijo. Za sklep se je dotaknil še važne naloge, kako prevesti versko in „religiozno“ govorico v naš jezik.

Dr. Nadrah pa je prikazal pomen posebnih darov v bogoslovni znanosti in življenju kristjanov.

Tečaja se je udeležilo okrog 300 duhovnikov. Med njimi so seveda prevladovali mlajši.

Misijon v Brežicah

V Brežicah je bil letos od 20. do 26. marca misijon. Zanimiva je bila novost, da so povabili nekatere značajne strokovnjake: psihologa, zdravnika, filmskega kritika in inženirja.

Škocjan pri Novem mestu

Na letošnji praznik Gospodovega vstajenja so se v Škocjanu pripravljali z misijonom, ki so ga sklenili na praznik sv. Jožefa.

Obisk je bil velik, posebej pa se je izkazala mladina, ki se je kar stoo odstotno odzvala. Poleg misijonarjev so govorili in odgovarjali na zastavljena vprašanja tudi laiki.

Sklepa sta se udeležila tudi apostolski nuncij msgr. Mario Cagna in ljubljanski nadškof Pogačnik.

Tečaj za zaročence na Bledu

Letošnji postni čas so na Bledu pripravili tečaj za zaročence. Obsegal je 4 obširna predavanja, ki so se vsaj bežno dotaknila najvažnejših vprašanj predzakonskega in zakonskega življenja. Na koncu je bila že

slovesnost, h katerim je prišel škof Lenič.

Temelj vsemu tečaju je postavil domači župnik, ki je obširno in izčrpno ter zanimivo govoril o zakonu v božji zamisli. Zdravstvena delavka je, opirajoč se na svojo bogato izkušnjo, predavala mladim ljudem in jih skušala pripraviti na resnost življenja v dvoje. Psiholog je govoril jasno in nazorno o predzakonskih odnosih. Vzgojno problematiko je obdelal pedagoški strokovnjak.

Mladi iz mariborskih župnij

Na cvetno nedeljo so se udeležili posebnega križevega pota na prostem. Z avtobusom so se odpeljali k sv. Petru pri Mariboru. P. Franc Cerar jih je uvedel v obliko pobožnosti in jim priporočil veliko premissljevanja ter zbranosti. Vzpenja je po prašni cesti na Goro so nato premissljevali Gospodovo hojo na Kalvarijo. Ob posameznih postajah sta po en fant in dekle povedala nekaj misli, ki so bile kvas premissljevanja.

Prilava na zakon v Prekmurju

Pomursko pastoralno področje je organiziralo v zimskem času tečaje za prilavo na zakon. Tečaji so potekali v enajstih župnijah tega pastoralnega področja. Tečajev se je udeležilo okrog 900 fantov in deklet, starih nad osemnajst let.

Predavali so zdravniki, psihologi, sociologi, vzgojitelji in duhovniki. Zdravnik in psiholog sta govorila o spolnosti in njenem vplivu na člo-

vekovo duševnost. Sociologi so govorili o zakonu in družini pod družbenim vidikom. Posebno pozornost so posvetili duhovni in materialni prilavi na zakon. Vzgojitelj se je sprijel z vzgojo v zakonu. Strokovnjak za moralna vprašanja je govoril o odgovornosti v zakonu v luči razodetja. Duhovniki pa so poudarjali pomen žive vere in izpopolnjevanja verskih potreb ter dajali praktične napotke za neposredno prilavo na zakon in samo sklenitev zakona.

Rodnost, rodoljubnost, standard

V reviji *Prostor in čas* (1972/1-2) je Ivan Gams objavil razpravo z gornjim naslovom. Med drugim pravi:

„Rast slovenskega prebivalstva je dosegla stopnjo, ki bi postala pri mnogih narodih javni problem. Rodnost vedno nazaduje. Pred prvo svetovno vojno se je rodilo nad 50 otrok na tisoč ljudi in taka mentaliteta se je obnovila še v letih 1920—1924. Do izbruha druge svetovne vojne je padla na 22, po njej pa se je do leta 1954 vzdignila na 24,5, odtlej pa nezadržno pada in je znašala l. 1970 le 15,8%... Če upoštevamo, da se vedno manj Slovencev priznava za naše sonarodnjake v Prekmurju, na Koroškem, v Kanalski dolini, v Reziji, v Beneški Sloveniji, na Goriškem in Tržaškem, vidimo, da se nezadržno bližamo poti številčnega nazadovanja... Na ozemlju sedanje Slovenije je bilo l. 1921 kar 10,5% vsega prebivalstva v takratni kraljevini SHS; danes znaša prebivalstveni delež SRS le še 8,4%.

duhovno življenje la vida espiritual

UVODNIK	Ob spominu na naše junake	321
IZ ŽIVLJENJA CERKVE	Slovenski kardinal Jakob Missia	322
	Bogoslužni koledar	325
	Hvaljeno in čiščeno naj vedno bo presveto Rešnje Telo	328
	Sv. oče je govoril	375
SODOBNA VPRAŠANJA	Kritično razmerje do ustaljenega reda	326
	Tretji svet	337
RAZNO	Razgovor z zlatomašnikom Al. Košmerljem	334
	Spomini na mater	341
	Film: Violilist na strehi	346
	P. Leppich razlaga sveto pismo	348
	Početnik modernega ateizma — duhovnik ..	364
ZA MLADINO	Pisatelj K. Mauser mladini	352
	Ker te ljubim	354
	Da se boš laže izpovedal	357
V DRUŽINI	Tolažiteljica svojih otrok	358
	Verska vzgoja v šolski dobi	361
	Naši problemi	362
	Izpraševanje vesti: raba čutov	363
ROMAN	Ribičeve sandale	369
NOVICE	Slovinci po svetu	377
	Svetovne novice	378
	Med nami v Argentini	380
	Novice iz Slovenije	382

„Duhovno življenje“

je slovenski verski mesečnik, ki ga izdaja konzorcij (msgr. Anton Orehar); urejuje uredniški odbor.
Editor responsable: msgr. Antonio Orehar, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

Registro de la Propiedad Intelectual No. 843.966.
Tiska Vilko s. r. l., Estados Unidos 425, Buenos Aires, Argentina.

Poverjeniki:

ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA: Rev. Julij Slapšak, 6019 Glass Ave., Cleveland, Ohio 44103, USA.
Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA.

KANADA: Ivan Marn, 131, Treeview Drive, Toronto 14, Ontario, Canada.

TRST: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia.

ITALIJA: Zora Piščanec, Riva Piazzutta 18, Gorzija, Italia.

AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

Naročnina:

V Argentini in obmejnih državah: 50.— pesov; v ZDA in Kanadi: 7 dolarjev; v Avstriji: 125 šilingov; v Italiji: 2.800 lir; drugje protivrednost dolarja.

Denarna nakazila na naslov:

Antonio Orehar, Ramón Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.

NASLOVNA STRAN „Duhovnega življenja“ in „Božjih stezic“ ter stalna zaglavja: arh. Jure Vombergar.

